

Förtvivlan och vrede men också beslutsamhet och längtan efter förändring. "Att vara jag i en Volvo" är en viktig bok full av starka känslor.

Alla bidragen i dikt- och novellsamlingen är skrivna av pojkar och flickor på SiS särskilda ungdomshem. Boken har kommit till inom ramen för skolverksamheten.

Att vara jag i en Volvo

Att vara jag i en Volvo

och andra texter av unga på
SiS särskilda ungdomshem

Omslag: Ann-Christin Reybekiel

Tryck: Edita Västerås 2010

Förord

SiS har under flera år arrangerat skrivartävlingar för pojkar och flickor på de särskilda ungdomshemmen. Efter en tids avbrott, när vi i stället har haft bilden i fokus, satsar vi nu åter på det skrivna ordet. Fast den här gången utan tävlingsmoment.

I stället har alla ungdomar bjudits in att delta under ett särskilt tema - Att vara jag.

Intresset har varit stort. Totalt 95 texter har kommit in och alla finns med i den här boken. En bok vars namn även är titeln på ett av bidragen. ”Att vara jag i en Volvo” är en härlig och drömlig berättelse om lyckan i att bli väl bemött och respekterad och få tillgång till det allra mest åtråvärda. I det här fallet en alldeles ny och exklusiv bil.

För många ungdomar hos SiS är verkligheten tuff och svår. Det visar texterna i den här boken. Att vara tvångsomhändertagen och skild från familj och kamrater väcker sorg och ilska. Samtidigt har många skribenter en insikt om att de har farit illa och behöver hjälp. Det är tungt att leva i en värld av missbruk, kriminalitet och övergrepp.

Vrede, kärlek, längtan och lycka. Alla känslor får plats i den här boken. Läs den.

Ewa Persson Göransson
Generaldirektör
Statens institutionsstyrelse

Innehåll

Förord.....	3
Att vara jag i en Volvo!	9
Min mardröm, är min rädsla tänk om det blir verklighet.....	11
Att vara jag.....	14
Kampen mot frihet	15
Sen en lång tid	20
Att vara jag.....	21
Att kunna välja	23
Att vara jag.....	24
Att vara jag.....	25
Tuff/ Snäll	27
Att vara jag... ..	30
Att vara jag... ..	31
Att vara jag.....	32
Att vara jag.....	36
Här är sagan	37
Att vara Natalie.....	38
Det löser sig nog, ha, ha!	39
Frihetsberövad i ett kaos.....	41
Droganvändande.....	43
Där jag hör hemma.....	44
Jag går.....	45
En enda stor förvandling!.....	46
Hej!	47

Ett liv jag inte har valt	48
Flickan.	49
Frihet	51
Fyra rader	53
För frihet!	54
Ge aldrig upp	56
Genom Åren.....	57
Jag heter Michelle	58
Detta här är sant.....	60
If only.....	62
Inlåst	63
Jag vill ju hem.....	69
Jag bor på Eknäs.....	71
Jontey- Det här e jag.....	72
Jag är en tjej.....	73
Knasbarn.....	74
Kärlek.....	75
Varför?	76
Livet på behandlingshem	77
Lyssna.....	78
Längtan till en ny dag.....	79
Une	81
Jag älskar dig	82
En vanlig morgon	83
Lvu-skit.....	85
Att vara jag	86
Min Sanne	87
Att vara jag är komplicerat	88
Mitt liv på SiShem Vikingstad	90

Mitt liv som en värsting.....	92
Mitt liv.....	94
Att vara jag!	95
Musik	97
Fredag eftermiddag	99
Paniken.....	102
Att vara jag för en dag.....	103
Som ett slag i magen	104
I did what I had to do	106
Mitt liv.....	107
Sitter vid mitt fönster	108
Blinda ögon.....	110
Att vara jag.....	112
Att vara jag.....	113
Snälla, ge mig frihet.....	114
Sparken från friheten	115
Svets	116
Ta nya tag.....	120
Tiden den går.....	121
Tiden tickar	122
Upp och hoppa	123
Varje gång jag vaknar.....	124
Att vara jag.....	126
Vem är jag?	127
Att vara jag.....	128
Iskalla känslor.....	129
En vissnen blomma	130
Waiting.....	131
När drogen blev min bästa vän	132

Who I am, and how I feel about my life	134
Jag har missat ett år av mitt liv.....	135
Rosor.....	137
Att vara jag.....	140
Elina jag älskar dig.	141
Jag älskar dig mitt lilla barn.....	141
Från botten till toppen	142
Att vara jag.....	143
Att vara jag.....	144
Våga vara dig själv!	145
Mina vänner	147
Att vara jag.....	149
12 december 2008.....	151
Att vara jag, Piotr.....	152
Att vara jag.....	153

Att vara jag i en Volvo!

Jag åkte tidigt på morgonen till Bil City i Hässleholm. Jag hade sparat mycket pengar, men jag visste inte vilken modell som jag skulle köpa, så jag sparade ihop 400 000 kronor för säkerhets skull.

I BIL AFFÄREN:

- Hej, kan jag hjälpa dig med nåt? säger försäljaren glatt.
- Nej, inte än men tack ändå, säger jag.
- Okej, säg till när du behöver hjälp. Hoppas du hittar någon fin bil som du vill ha.
- Alla bilar är fina men har tänkt att köpa en hög bil som till exempel xc60 eller xc90 säger jag,
- Okej, följ med hit så går vi till avdelningen för xc60 eller xc90, säger Börje (som han tydligen heter).
- Jag har tänkt mycket på xc60 för den är så snygg men jag vill titta lite närmare på hur dom ser ut inuti & hur man sitter i den. Har ni färgen LIME GRASS GREEN METALLIC?
- Ja, vi har alla färger, det är bara att beställa hem den i den färgen, säger Börje.
- Bra, jag skulle vilja provköra den här bilen. Skulle det gå bra?
- Såklart du kan, säger Börje.

UTANFÖR BILAFFÄREN BREVID XC60:

Jag hoppar in i xc60 & Börje räcker över nyckeln med världens leende på läpparna.

- Här! Varsågod att köra en sväng med bilen, säger Börje.
- Tack, hejdå, syns sen säger jag.
- Hejdå, säger Börje.

Jag startar bilen & hör det underbara ljudet. BRRUM!!
Jag åker ut på vägen & vinkar till Börje. Så fort jag nuddar lite vid gasen så susar bilen mot stan.
Jag känner bara att den här bilen vill ja ha & sköna säten var det också. Jag vevar ner fönsterrutan och bara känner vinddraget i mitt hår. Jag stannar på café Bjernos & beställer en kaka & en kopp kaffe. Jag tittar ut genom fönstret och ser min underbara xc60 står där & väntar på mig & jag tittar på klockan & ser att klockan är 11:37 & jag skulle lämna in bilen kl 12:00. Jag dricker upp kaffet & säger tack för fiket & går ut till min xc60.

VID BILCITY:

- Så nu har du varit ute en sväng, säger Börje.
- Japp, den här bilen ska jag ha! Fast i den gröna färgen som jag ville ha, säger jag.
- Okej, jag har redan beställt hem den färgen & den kommer om en vecka, går det bra?
- Ja, då säger vi så, säger jag.
- Följ med så ska du skriva på ett papper, säger Börje.
- Okej, den kostar?
- 365 000 kronor, säger Börje.

LYCKLIG

Min mardröm, är min rädsla tänk om det blir verklighet

Jag hoppades att detta inte hade hänt.

På natten drömde jag om fina dagar, om dagar då mamma var ljus i blicken och plastpappa satt framför tv:n och åt mina hembakade snickers.

Men när jag vaknade viste jag att den tiden är förbi, för alltid bort blåst. Det tynger mitt hjärta när jag tänker att ingenting kommer att bli som förr.

Jag har blivit bortförd, iväg jagad. Långt hemifrån.

Jag fick gå igenom skogen det var blött och kallt. Jag var så rädd, jag kunde höra hur ugglorna sade, hoho. Men fåglarna kvittrade inte, de var inte så lyckliga. Allt blev tyst när jag sakta kom traskande på stigen med min stora ryggsäck. Jag ville inte det här, jag ville bara hem. Till mamma som luktar mamma, doften av lycka, lyckans doft som är trygghet. Trygghet som är det ända jag behöver. Jag är rädd när vinden kommer susandes i ansiktet, när jag måste skydda mig från allt piskande regn. Jag är ensam, ensam och övergiven. Det känns som ett stort hål växer inom mig, det är mitt hjärta, mitt hjärta som brister mitt i tu.

Sanningen är den att, jag låg i ett helt nytt rum. Med vita väggar överallt, taket är också vitt med konstiga plattor på, som är formade till en massa fyrkanter. Jag låg och kollade runt i det nya rummet, en säng, ett skrivbord och en fastsittande garderob. Jag visste att jag hade en tuff tid framför mig och just nu ser jag bara svart. Lampan har slocknat. Jag drog därför täcket över huvudet och somnade om. Jag vaknade igen, helt förtvivlad. Ja, ja det är det vanliga (en mardröm) jag har börjat vänja mig nu. Mardrömmar varje natt, alla

skrik och tomma ord som aldrig får komma ut. jag är alltid så rädd när jag vaknar. Att jag inte ens kan skrika. Jag blir knäppt tyst. Därför skriker jag förtvivlat inombords.

Jag kan ju inte längre känna frihet och lycka. Under en mörk himmel sätter jag mig på fönsterbrädan ihop kurad på mitt rum. Det är kallt men jag kollar upp emot himmelen kanske finns där någon som förstår mig. alla stjärnorna är barn som haft det svårt. De finns där för att hjälpa. (om man har lite fantasi).

Jag saknar mamma och mina två små syskon, dom är ju så små, lillebror är bara 11 år och lillasyster 2 år. Jag saknar de hela tiden. De gör ont i mig.

Tårarna rann ner för kinderna, handflatorna försökte torka bort så mycket som möjligt. Men det var totalt omöjligt. Det var som om att en kran hade fastnat och inte gick att laga, de bara rann tårar.

Tänk, jag är fjorton år jag har inte gjort någonting som är fel. Ändå ska jag lida. Jag har haft det svårt i skolan, rymt hemifrån då det blivit mycket. ändå sitter jag på låst. Men jag orkar inte, orkar inte säga till att jag inte orkar vara här. För vem lyssnar på mig? jag är bara ett LVU- barn.

Jag minns min första natt här. Den var så här: jag låg i min säng med mitt nyduschade hår som luktade head and scholder mitt favorit schampo mot min mjuka kudde. Jag hör hårdrocks musik från rummet tvärs över. jag ville verkligen inte vara kvar här.

Alla säger att man inte kan fly från sina problem, men om det är platsen/staden man bor i /på som är problemet då? Kan man ändå inte fly från problemet då..

Jag får väll bara försöka kämpa. Visa styrka, inte låta

alla socionomer trycka ner mig. jag är stor nu, jag ska visa mig stark, och torka tårarna. De får inte se att jag är ledsen att jag mår dåligt. De måste tro att jag mår bra. För då vinner de inte.

Alexandra.

Att vara jag

Till mina vänner:

Jag kommer aldrig kunna tacka er nog.

Ni finns alltid där för mig,

vad som än har hänt och vad jag än har gjort,
så finns ni där.

Fosterfamilj, ungdomsanstalt och allt innan det,
jag hade inte orkat utan er.

Vill inte ta ett enda steg i livet utan er.

Ni betyder så fruktansvärt mycket för mig.

Bröder och systrar, utan er är jag ingenting.

Jag älskar er, ni vet vilka ni är.

Och glöm inte,

i alla väder,

alla dagar,

och vad det än är,

så finns jag för er.

Jag sviker er aldrig,

inte för något i världen.

Amanda

Kampen mot frihet

Att vakna upp varje dag och leva med en kamp. De e så fruktansvärt jobbigt. Att hela tiden försöka leva upp till nåt man inte är. Det går inte att beskriva med ord hur jävla jobbigt det är. Jag växte upp i misshandel och svek. När jag bara var 10 år tog jag min första drog. Jag tyckte att det var häftigt att göra som de stora gjorde, jag visste inte bättre. Sen rullade livet på, fick mitt första polispaper hem när jag gick i 3an, jag försökte mörda min lärare. Hur fan låter det på en skala från 1 till 10? Jag sket i det, livet rullade på en då skolan gick skit och allt gick åt helvete. Man slogs hela dagarna, punade som ett djur.

När mina pären skilde sig så blev det så jävla jobbigt, jag blev ett brev. Pappa sa att allt var mammas fel och att hon var en hora och undrade varför det luktade svettig karl. Jag fattade inte att pappa ljög för oss. Jag började i 4an och slogs med kniv med en kille. Idag kan jag inte fatta hur i helvete jag kunde vara så elak mot alla men det kan jag inte göra nåt åt nu. Jag började i 5an och då hade jag blivit lite bättre, allt funkade men jag rökte och drack men det var inget jag tyckte om. Så småningom började jag 6an och det funkade bra för första gången på ett tag tills jag började 7an för då bröt hela helvetet ut, jag fixade inte mera. Av all skit. Jag började skita i allt, jag slogs varje dag i skolan, slog allt som rörde sig typ. Helst lärare för jag fattade inte bättre.

Min mamma träffade en ny man efter nåt år och han var jättesnäll i början, sen gick det över fort och han började slå mig. Vad vet jag - jag var så elak i

skolan mot alla som jag inte tyckte om och jag menar verkligen elak. Kommer ihåg en kille som jag slet ner i källaren och misshandlade bara för att han kollade snett på mig, men jag var sån då. Hela 7an och 8an var piss... Jag bara sket i allt, det enda jag gjorde var att ställa till med problem. När jag var 15 så flyttade jag till ett familjehem och det var det bästa som hänt mig. Att slippa bli slagen och slippa höra hur värdelös jag är, av familjen. Att varje gång man åker till pappa få höra hur oönskad man är eller att man ska ta sitt liv för man är inte värd att leva. De e så fruktansvärt jobbigt, kommer ihåg när min mammas kille satt på mina armar och slog mig och min mamma stod och kolla på. Jag log och sa "hur känns det att se din man slå din son" och då svarar hon... jag blev så jävla sårad så jag drog runt i linne hela natten och funderade på om det han gjorde var rätt. Sen dagen efter gick jag till min enda vän som jag kunde lita på, det var Sofia, utan henne hade jag inte fixat det här. Jag rymde nästan varje natt till henne och vi hade det underbart för jag var liksom kär i henne. Vi såg på film varje natt sen runt 4-5 på morgonen så drog man hem till skiten.

Fy fan va man blir sårad när man tänker igenom allt. När jag kom till min fosterfamilj hemma hos Eva och Peter så... ja det var som om allt gick i uppfyllelse. Jag blev lycklig för dom behandlade mig som deras son, det var så underbart att känna den där lyckan av kärlek.. men jag bodde inte där så länge, det var ju så mycket skit hemma fortfarande. Och vi slogs hela tiden, nästan varje helg jag kom hem för dom drack ju. Det började med att mamma blev röd i ögonen och sen var det hans tur och han fick gamnacke. Då var det kört, han blev ju inte så jävla snäll, han tog sats och höjde sitt ögonbryn och sen börja han kränka mig och

då small det... Sen slutade det med att jag drog.. jag grät så ofta för jag har trott hela mitt liv att det var mitt fel. Jag slutade åka till mamma ett tag... det blev bara problem, fick bara höra hur jävla dålig jag är och hur värdelös jag är.

Men pappa var värst.. jag minns en gång när det hade varit bråk hemma och jag drog dit. Efter ett tag började han säga hur dålig jag är och sen sparkade han ut mig ur lägenheten och sa till mig att han aldrig ville se mig mer och att han skulle ta bort vårdnaden om mig. Sen sa han det värsta: snälla ta livet av dig, ställ dig framför ett tåg, det går fort och är enkelt. Sen sprang jag iväg i det blöta vädret och visste inte vad jag skulle göra var så jävla ledsen. Men jag bodde hos Eva och Peter och allt var underbart där men jag var inte så snäll där heller. Jag började undra om det var mig det var fel på. Jag började skära mig brutalt.. sen försökte jag hoppa framför bilar och lastbilar men lyckades aldrig.

Jag kom till ett behandlingshem men dom slängde ut mig efter 6 månader när jag hade misshandlat personalen och så bodde jag hos mamma i 2 månader men fan vad vi slogs hemma. Sista bråket så slogs jag och min bror mot han den jäveln, vi slog ner honom i golvet och då slängde han ut oss. Då svarade vi att vi redan flyttat sen packade jag lite kläder och sa åt min bror att dra till pappa. Ville bara att min bror skulle ha det bra för jag skulle ju fixa ett hem för jag hade ju världens bästa flickvän. Så jag drog till henne och flyttade runt till en massa människor i ca 2 veckor och sen fick jag en annan fosterfamilj. Var där i 3 månader sen fick jag komma till ett behandlingshem med anknytning familjehem för tjejer. Haha jag dog av garv, jag med så många tjejer hur ska det gå? Men det gick

bra för jag hade ju fortfarande min tjej så man försökte ju låta bli att kolla för mycket.

Jag kom till en familj i 8 dagar sen kom ambulansen och hämtade mig för jag hade ingen lust att leva mer, det blev för jobbigt med allt knas. Men jag överlevde och flyttade till Ida och Johan. Ida jobbade på det där stället så det var så kul att bo med dom men sen flyttade jag efter en vecka till Mona och Lasse. Jag tänkte när jag såg dom att vad är det här? Men dom var helt underbara, jag försökte glömma och bara fokusera på mitt liv men det var svårt när man inte kunde få ut sin sorg. Jag började gå i skolan och det kan ni ju fundera på hur det gick...

Sådära. Sen var jag på en bondgård och det gick bra tills jag tröttnade totalt för jag och chefen kom inte bra överens. Så jag drog och sen började jag på vianor i Västerås, det var världens bästa jobb jag varit på och chefen.. asså jag har aldrig blivit så bra bemött av någon, jag började jobba där varje dag för skolan gick ju inte så bra. Allt funkade jävligt bra tyckte jag och det tyckte nog dom också. Men sen hände det som inte fick hända dom som jag bodde med och dom kom inte så bra överens så en dag bara vägrade jag allt. Det slutade med att polisen kom och hämtade mig för misshandel men jag var ju så klart oskyldig. Så dom la ner fort och så sa dom att du ska på ett hem och jag tänkte nej!

Jag skulle vara på en utredning på 8 veckor och har nu bara 4 veckor kvar, sen blir jag fri... Då blir det jobba och träffa familjen hela jävla familjen och ha ett jävla möte för jag e så trött på att alla ska bråka hela tiden. Fan, en familj ska ju hålla ihop! Det tycker jag i alla fall. Det ska bli så underbart att komma ut i det fria för sitta bakom galler är inget man vill. Vissa kanske tycker

att det är coolt att vara inlåst men asså det är jävligt jobbigt. Det är inget man vill varje dag vakna upp i ett vitt kallt rum och inte kunna gå ut, de e så fruktansvärt att fråga nån om man kan få dricka lite vatten.

Jag hoppas ni förstår vad jag menar och börjar tänka om lite, att om ens kompisar säger typ kom igen vi gör ett rån bara ett litet så va fan. Men sen då asså det e inget liv det e ju bättre att kunna vara fri och jobba med hedern kvar, kunna skaffa sig en lägenhet och ett jobb. Det tycker jag är bättre i alla fall. Jag har inte så mycket mer att säga om mitt liv, jag hoppas ni ändrar uppfattning och börjar göra bra saker.

Ta det lugnt och lev livet.

HOJJ

Sen en lång tid

Sen en lång tid har jag suttit inne
Tänkt på familjen och mina minnen
Och mina grabbar som är upp i himlen
Det som simma i mina sinnen
Bilderna tas
Växlas ut mot denna fas
Dom kallar det hjälp
Att mitt liv går i kras
Dras in i knas
Lika livlös som
En vas i extas
Det är min tids kull
Utsidan livfull
Insidan faller omkull
Så jag sitter fast
Som en fånge från ingenstans
Mitt sinne är fuckat
Helt ur balans
Dags att se klart
Att se ljus
Sakta ner min fart
Hoppas på en ny start

Ary

Att vara jag

Det var en gång när jag var 16 år jag hade svårt leva med min familj för att i Sverige finns mycket frihet till ungdomar men inte i mitt land. Jag vill ha mitt liv som är förstört. Min pappa var inte snäll med mig och han var alltid arg på mig, jag orkar inte på det.

Jag pratat med min kurator i skolan för att hon har kontakt med soc sen jag hade kontakt med socialen med två personal jag berätta att jag mår inte bra i hemma och så, after 3 månader de skickade mig till Stockholm i SKYDDAT BOENDE där första gång. Min soc har lovat mig när jag flytta från hem jag kan träffa min MAMMA och mina SYSTAR och när säg till min soc jag vill träffa min mamma och så de säger NEJ,NEJ,NEJ DU KAN INTE TRÄFFA DOM, EFTER ETT ÅR!!!...jag blir helt galen för att de ljugit för mig, sen jag har sagt till min soc om jag kan inte träffa min mamma och min syster jag ska åka hem igen. De bli rädd för att kanske jag ska rymma till min mamma och så, sen de åkte mig till Lund i RÅBY här jag suttit 6 veckor och min soc gör ingenting för mig sen vi göra rättegång och sen de beslutat att jag ska flytta hem igen.

Jag tänker det kommer och bli bra hemma men tyvärr det blir inte. After 3 månader jag sagt till min nya soc jag mår inte bra i hemma och det funkar inte med min pappa. De pratat men mina föräldrar flera gånger och det gör ingenting, sen jag har rymt till min kompis kan man se min kille, jag sitter i hans lägenhet en vecka och 6 dagar. Polisen har hittat mig i Malmö sen de tog mig till Lund i Råby igen.

Nu jag är här och vänta när jag flytta härifrån jag pratat med min soc och sen jag hade möte med de on sagt att jag kommer och flytta efter en vecka eller två veckor. Nu jag är här 17 dagar och vänta när jag flytta härifrån det är jobbigt man bara sitta, äta och sova, jag vill mitt leva det är inte mitt plats, jag är ledsen så mycket här. tack ska ni ha .

ASSAWER AL_IRAQIA

Att kunna välja

Att kunna välja mellan fel & rätt, är inte alltid så lätt.
Men vad är egentligen lätt? Livet? Nej
Sitter här på en instution och min hjärna är typ ur funktion.

Ett hjärta av guld som bär en massa skuld.
Livet är bara en lek, en lek vi själva bygger upp.
Men varför? När vi vet att ingen någonsin har klarat sig levande ur denna lek.

Frågor som dyker upp, men ingen som kan ge svar.
Frågorna som sakta men säkert får paniken & ångesten att smyga sig på.

När man ligger där ensam i mörkret inlåst och man vet att det är ingen som hör.

Hör skriken på hjälp. Man undrar: Har gud slutat lyssna på mina böner?

Men någonstans, någonstans där inne finns det något som gör att man orkar.

Orkar sig igenom dem sömnlösa nätterna när ångesten har tagit över ens egen kropp.

Någonstans inom mig vet jag att: Allt löser sig, någon gång kommer allt lösa sig.

Och min mormor sa en gång ett par kloka ord till mig som jag gärna delar med mig av.

Hur illa du än har det så finns det alltid någon som har det lite värre.

Så när man mår dåligt och känner den hopplösheten så trösta dig själv med dem små orden.

Att vara jag är inte alltid lätt, på olika sätt.

Men vissa människor får kämpa lite mer än andra för att uppnå meningen med livet.

Men det gör också att vi kanske uppskattar livet lite mer än andra i framtiden!

"ÄhhhhllleeeenN "

Att vara jag

Flickan sitter i hoptryckt i ett hörn.

Hon fäller sina salta tårar ner för kinden.

Mörkret sveper över henne hon är fast i sig själv.

Hon skriker men inga ord kommer från hennes mun.

Vad ska flickan ta sig till?

Hon längtar bort, bort till en helt ny verklighet där inget är ont och allt är gott. Men det finns ingen sådan verklighet, det vet hon men vill inte inse det själv.

Flickan skakar och grips av panik, hon skriker men inget ljud kommer till.

Vad ska flickan ta sig till när ingen ser?

När ingen vet, hur ska dom då veta hur hon mår?

Hon kämpar och sliter mer än vad dom tror men vem skulle förstå flickan.

Alexandra E

Att vara jag

Hej!

Jag heter Calle och är sjutton år gammal och bor på en institution.

Jag vet inte hur jag ska börja berätta min historia. Mitt liv är ganska komplicerat. När jag var sex månader gammal så skilde mina föräldrar sig och jag fick bo med min mamma. Ett litet tag senare träffade min mamma en annan man som hon bodde ihop med en lång tid. Mamma fick två barn med honom och då utökades familjen till sex barn och två vuxna.

Under tiden jag bodde med mamma och min extrapappa så började jag växa upp och började skolan och lärde känna nya kompisar. Skolan gick väldigt bra, jag gick alltid till skolan för jag tyckte det var roligt. Men varje dag efter skolan när jag kom hem så var det alltid något litet bråk mellan mamma och extrapappa men jag fattade aldrig riktigt vad det handlade om. Jag och min mamma bodde ihop med hennes kille som jag kallade pappa och mina små bröder i åtta år tills mamma och jag en dag flyttade. Jag fattade aldrig riktigt varför vi drog iväg men jag fick börja om på nytt och fick lämna mina småbröder.

Mamma träffade snabbt en ny kille men jag gillade verkligen inte honom för jag fick inte hålla kontakten med mina småbröder och det gillade jag verkligen inte alls. Mamma och hennes nya kille höll ihop ett litet tag sen tog det slut mellan dom. Sen flyttade vi igen och hon träffade en ny kille igen, han var bra, jag gillade honom. Jag började en ny skola igen och lärde känna

nya kompisar. Men fortfarande fick jag inte träffa mina småbröder. Dom växte med upp och jag tror det gick bra för dom men jag saknar dom väldigt mycket. Sen efter ett tag så flyttade vi igen och mamma kunde inte ta med mig så jag hamnade hos en foster familj.

Trots allt som hänt mig så kämpar jag på och vet vad jag vill göra i framtiden.

Kim

Tuff/ Snäll

Jag är en 16-årig tjej som siiter på låst anstalt,
och allt jag skriver nu är sant.

Paus

Jag kom hit när jag var 15 bast,
och jag visste att nu var jag fast.

Jag skulle aldrig få komma ut,
efter 15 år i frihet så var mitt liv slut.

Innan jag kom hit hade jag bott på familjehem i 1 år,
jag hade misskött mig på resan och visste att det inte
längre skulle gå.

Så jag gick frivilligt upp till Bup i Örnsköldsvik,
för att få komma från familjehemmet skulle jag kunna
kliva över lik.

Jag satt på Bup i 6 timmar och snackade litegrann,
och tillslut så var det äntligen jag som vann.

Jag skulle få flytta därifrån, nu redan idag,
såklart att jag blev jääätteglad!

Jag trodde att jag vann,
och jag kände hur allt bara försvann.

Nu skulle jag få flytta och börja om på nytt,
men att jag skulle på bo låst var något nytt.

Vad fan hade jag där att göra,
Bup måste ju fan vara störda.

Jag är en bra tjej och har aldrig gjort något dumt,
så att dom satte mig här, kändes väldigt skumt.

Eller man kanske har druckit då och då,
och tagit nåt piller fast man inte får.

Men vad fan, det är sånt som händer,
nu är det bara att hoppas att allting vänder!

Tiden här går och går,
medans mitt hjärta snart slutar att slå.
För hur ska jag orka, hur ska jag klara,
att här utan familj och vänner vara.
Jag får träffa min familj var sjätte vecka,
men hur kan ni tro att det ska räcka.
Och vännerna får jag träffa om jag har tur,
att sitta här, känns som att sitta inlåst i en bur.
Man får inte göra vad man vill när man vill,
så klart att man vänder socialen och er ryggen till.
Ni tror att ni kan och vet allt,
men små vänner, det är inte sant.
För jag kan och vet mycket mer än er,
så sluta låtsas, jag ber.
Jag är så less på allt jävla skitsnack,
och när ni snacka massa dynga blir jag fett lack.

Ni tror att ni är coola,
men det ända ni kan är att goola.
Vad äre för jävla skit som ni håller på med,
fyfan vad jag blir sned.
Ingen av er förstår vad jag känner,
ingen av er bryr er om någonting mig händer.
Så stick och brinn,
bara försvinn.
Vill aldrig se er mer,
om ni drar, så står jag och vinkar och ler.
För jag är en tjej som är tuff och ball,
och jävligt känslökall.

Det är iallafall den bilden alla har fått av mig,
men åt den bilden kan ni nu säga hejhej.
För den tjejen är borta nu för längesen,
och henne ska ni inte behöva se igen.
Men ni måste förstå att det inte är lätt att vara jag,

varje dag här känns som ett knytnävsslag.
Varför ska jag behöva vara här?
Är det för att ni tycker att jag är cp och sär?
Jag är inte det alls,
jag är bara en 16-årig tjej som är ur balans.
Jag ber dig,
snälla släpp ut mig!!

Angeliqa

Att vara jag...

...är inte lätt att leva upp till det ryktet jag fått genom att köra på hårt och aldrig gå reträtt.

Att vara galningen som alltid ställde upp och som alltid sa: Hör inget, ser inget, säger inget, även om nått gick snett.

Att vara på topp var inte lätt, men det var kul med pengar, brudar, bilar, Mc och moppar.

Men alltid kolla sig bakom axeln var inte kul för där kunde bengen komma och mig stoppa.

Att vara med mina vänner som jag såg som bröder och mecka en spliff var det bästa jag visste.

Att vara bäng hela dan och låta tiden rinna förbi var skönt, men samtidigt något viktigt jag miste.

Att vara bäng hela dan kostade mig mina andra dyrbara vänner och min skolgång.

Att förlora dyrbara vänner och sin skolgång var deppigt och stressigt för att glömma det tänkte jag en fett bong.

Att svika sin familj som jag gjorde genom att råna, bända, beckna, och röka, sved så hårt att du hellre kunde plocka mitt ena öga.

Att förstöra allt man har för sina "5 minuter" i lyxlivet som jag är det sista man kan göra.

Att tror att ens liv är slut är det sista man ska tro, se på mig jag är på bättringsvägen nu och kan äntligen finna lite ro.

Irfan "Biskop"

Att vara jag...

... är som att vara Bert Karlsson i en smörfabrik eller som att vara Britney Spears hos frisören fast mer åt bobbycarhållet tror jag. Nu sitter jag här med en hermafrodit och funderar på vad fan den är för nåt.... Jag sitter här på Gläntan och spelar lite data medan hermafroditen ringer upp en flata, han frågar vilken gata han ska möta sin flata och hon svarar vid tant Agata så sluta tjata. När han är framme vid tant Agata och ska möta sin flata så ser han på sin data att han har blivit en skata. Kom nu tant Agata och sluta tjata, sa jag när jag trampa på en skata. Hahahahahahahahahahahahahah det e nice eller hur, eller så kan man säga att hermafroditen hade tur, kom nu och lägg på din lur annars så faller en tjur på dig.

MADE BY JOCKE OBAMA

Att vara jag

Det är lite komplicerat tror jag. Och jobbigt. Men det är skönt att vara jag. I alla fall nuförtiden. Jag känner mig trygg i mig själv, vilket jag inte gjorde förut. Jag vågar stå för det jag säger och gör och jag vågar vara mig själv allt mer ju mer tid som går. Det är skönt. Och att jag inte orkar bry mig om vad vissa ska tycka om mig. Jag har fått lära mig att inte ta skit ifrån någon. Fast det är ändå ganska svårt att låta bli tycker jag. Om man en gång har blivit mobbad så är det ändå ganska svårt att sluta ta upp alla kommentarer man får mot sig, om sitt utseende osv. Jag tar fortfarande lätt åt mig, men det har blivit bättre. Jag vågar mer, och jag gillar det. Att jag har vänner, riktiga vänner, som stöttar mig när jag har det riktigt svårt gör allt ännu lättare. All uppmuntran man får gör så att man tänker, ”men jag klarar av det här, på något sätt”, och på så vis så ger man inte upp.

Förut så var jag väldigt impulsiv och sket i vad som kunde hända om jag gjorde det ena eller det andra. Jag tänkte att det alltid skulle ordna sig på något sätt, och att jag inte behövde oroa mig om situationen innan den kom. Och om det kom så kunde det alltid hända att jag alltid sköt upp problemet. Jag har fått lära mig att tänka efter nu, innan jag gör någonting förhastat. Att jag tar mer vara på mig själv. Att jag tänker mer på mitt välmående och att jag inte är lika självdestruktiv nu som jag var förut. Jag har inget behov av att göra mig illa fysiskt längre. Jag är värd mer. Jag ska inte skada mig själv, för jag gör det bara värre för mig själv. Jag gör så att jag mår sämre. Och det är just det jag vill försöka undvika nu. Jag vill, och ska, må bra

nu. Oavsett om folk försöker kränka ner mig med en massa onödiga kommentarer och tycker att jag är en "attention whore" bara för att jag vågar visa mina ärr på mina armar. Fine, jag bryr mig verkligen så mycket nu.

Men det känns skönt att jag har blivit bekväm i mig själv. Att jag vågar visa mina brister nu och inte skämmas för dem trots andras blickar och kommentarer. Att jag vågar visa mina ärr och kunna svara på andras frågor om dem; "men gjorde det inte ont?", "hur gjorde du dem?", "men varför gjorde du så?", "ångrar du inte dig?" osv. Nej det gjorde inte ont, jag gjorde dem med ett rakblad, och jag gjorde det för att slippa min ångest, ja jag ångrar mig men ändå inte, ärren är liksom en del av mig nu.

Det är väl de vanligaste frågorna jag har fått från randoms, och jag har svarat och inte tyckt att det har varit så jobbigt. Men ärligt talat är det inte så farligt, jag känner inget behov av att skada mig själv längre, och det är ett avslutat kapitel. Gjort är gjort, sen är väl det bara att acceptera och försöka förlåta sig själv om man har ånkrat det man har gjort. Det finns liksom inte så mycket man kan göra åt saken nu när det redan är gjort. Det finns inget man längre kan göra för att få det ogjort. Man måste acceptera allt bara. Det är det enklaste sättet att gå vidare. I alla fall för mig och jag försöker fortfarande att förlåta mig själv över all skit jag har gjort. Det är svårt, men man måste väl ha tålamod.

Och om jag inte hade börjat dricka som jag gjorde och verkligen visade hur jag mådde i onyktert tillstånd, om jag inte hade betett mig som jag gjorde mot andra, så kanske jag aldrig hade hamnat här – på Högantorp. Jag hade aldrig börjat må bra igen, få insikt om hur jag egentligen hade betett mig och att det inte alls var bra,

utan åt helvete. Hur mycket jag har kränkt mig själv, och hur mycket jag har förnedrat mig själv tack vare mitt drickande.

Nu vet jag hur jag har betett mig och nu ångrar jag mig verkligen hur jag har bettet mig och jag vill inte tänka på det alls. Det är det enda som får mig att må dåligt nuförtiden. Att tänka tillbaka på allt som har hänt, hur illa jag har behandlat min mamma, gör verkligen att jag mår hur kasst som helst.

Men gjort är gjort, och jag måste som sagt försöka förlåta mig själv över det jag har gjort, så att jag kan gå vidare. Och börja om på nytt igen. Glömma allt dåligt och minnas det lilla som ändå var bra. Jag skulle nog aldrig ha träffat mina allra bästa vänner om jag inte hade börjat hålla på som jag gjorde. Jag skulle aldrig känna känslan av att det verkligen finns personer som bryr sig om mig. Som verkligen älskar mig oavsett vad jag har gjort, för att de har vetat hur jag har mått egentligen. Och att jag fortfarande har dem kvar, nära mig, känns underbart. Att de verkligen ställer upp för mig och det är verkligen "alltid du och jag, både i vått och torrt". Att de har sett hur jag har utvecklats och sedan tyckt att jag har varit modig och stark. De är det sista jag känner mig just nu, men jag försöker ta åt mig och det värmer ändå att höra det från dem man verkligen bryr sig om och älskar.

Det gör så att jag mår bra. Att jag inte bara ser mina fel och brister, utan mina bättre sidor. Att jag inte är så dålig som jag hela tiden har trott. Att jag ändå är bra. Att jag är snäll, omtänksam, kreativ, fantasifull och jag vågar visa hur jag mår nu. Jag börjar se mina mer positiva sidor och det känns bra att veta att jag kanske inte är så dålig som jag hela tiden har trott om mig själv. Att jag är värd mer.

Men ja.

Det största problemet för mig har varit mitt mående. Jag har lärt mig att må bra tack vare vissa personer, jag har lärt mig att acceptera vissa saker, att jag inte alltid kan få som jag vill, att jag är en bra person innerst inne och att den personen börjar komma ut ur sitt skal nu, och att det finns personer som älskar mig för den jag är. Att jag också har blivit mycket starkare inom mig än vad jag var förut. Så är det att vara som jag, att kunna utvecklas.

Kristina

Att vara jag

Jag skulle aldrig vilja vara någon annan än jag. För jag är nöjd med den jag är. När jag föddes var jag ung men redan på väg att dö. Min kropp kommer att försvinna men inte jag. Jag lever vidare med min fria själ för alltid. Varken gud eller djävulen kan skilja mig och min själ från varandra. Bara jag och min själ kan det. Men bara gud kan ge min själ frid när vi skiljs åt.

Från David

Här är sagan

Här är sagan om hur de är att vara jag,
Att ha någonting bra är inte nått som jag har,
Jag önskar att jag kunde ha det mera som du,
Vara fri, vara med kompisarna just nu,
Men det går inte för soc har tagit min frihet,
Nu får jag bara gå ut om jag har personalen i
min närhet,
Kunna gå utan att ha någon bakom mig,
Kunna gå ut och vara mera som dej,
Kunna hänga med kompisar, vänner och bekanta,
Kunna vara med min familj och bara softilera,
Hoppas ni har det bra alla ni där ute,
Ta de lugnt och akta er för snuten. /

Alex

Att vara Natalie

Jag var så ung
Jag var så glad
Jag hade det så bra
Jag vart äldre
Det gick lite sämre
Men jag får hjälp
Nu är det bättre
Jag är inte framme än
Men jag är på väg hem
Det finns hinder
Men jag kommer förbi de
Med hjälp av vuxna
Det finns alltid någon att prata med

Det löser sig nog, ha, ha!

Ensamheten tar stryptag
Och människorna runt omkring suddas ut och
försvinner
Som om ångesten rev håll på lungorna så att luften
tog slut
Minnena hotar att spränga mitt huvud i minst
tiotusen bitar
Och jag får tvinga mig själv att köra naglarna djupt
in i låren för att inte skrika.

Hatet mot mig själv
(och mot dig)
Tar aldrig slut.

Det jag tränger bort kommer om natten och jag
låtsas som att jag inte hör viskningarna
(eller ser skepnaderna)
Hjärtat dunkar hårt i mina öron och varje gång tror
jag att jag ska dö.
Men det gör jag inte.

Skräckslagen av minnesbilder och kalla fingrar runt
min hals stirrar jag tomt ut i mörkret, trots att alla
lampor är tända i mitt rum.
Och ofta tror jag inte ens att blodet slutade rinna, fast
att det är så längesen senast.

Jag kan aldrig bestämma mig
Och kanske är det bra
För då fortsätter jag i alla fall att försöka
Då fortsätter jag i alla fall att orka
Då fortsätter jag i alla fall att leva.

Ellen

Frihetsberövad i ett kaos

Jag heter Cooper och är 17 år och är frihetsberövad. Livet som inlåst är som ett helvete, du får typ mellan 5-10 min frisk luft då får man gå ut på altanen och där ser man bara ett 5 meter högt stängsel med taggtråd runt hela området. Man sitter som en idiot och tittar ut på friheten. Soc är en myndighet som man inte kan vinna mot. Deras liv går ut på att ”göra det som är bäst för barnen som har det svårt” men vad är svårt för dem? Den frågan kan man bara ställa sig själv.

Men barnen som har det svårt, vad är då svårt för dem? T.ex. att ha problem hemma är ett vanligt tecken på att man blir LVU-ad eller att man har drogproblem. Man röker lite gräs så blir man LVU-ad för det. Allt man tänker på dagarna är om man ska bo hemma eller man ska på en annan institution. Som snart en myndig man tycker jag att det är inte rätt att bli frihetsberövad från sin familj som älskar en så mycket.

Jag tänkte berätta mer om mitt liv och om min uppväxt. Jag har haft en tuff och en sorglig uppväxt där jag har haft dödsfall i min familj och har blivit mobbad av andra i en skola men jag har haft en pappa som var ett riktigt rövhål mot min mamma och hans barn. Han tog självmord 2005 där han hängde sig runt sin dörr och tog sömnpiller och var full.

Min äldre bror som jag inte har så bra kontakt med hittade honom dagen efter hemma hos honom i hans lägenhet, och den dagen var jag sjuk och var hemma från skolan. Det var en fredag och jag ville komma hem till honom så jag ringde honom på hans mobil men han svarade inte så jag sa till mamma att han

inte svarade så fick hon en känsla att något hade hänt honom.

Min mamma och pappa har varit skilda sen 13 år tillbaka, men jag tog det hårt att min pappa hade dött. Vi hade en begravning för honom där alla kom. Jag kom ihåg att hans advokat var där och gjorde en bugning till honom framför kistan och det var någonting som visade att pappa hade en stor respekt.

Men nog om honom. Min mamma har cancer och hon är den enda jag har kvar av mina föräldrar. Jag älskar henne över allt annat på hela jordklotet och det är jag stolt över. Man ska uppskatta varje sak man får i sitt liv tycker jag. Man väntar på att man ska komma hem och sova i sin egen säng och bara över huvudtaget vara hemma. Mitt fel så att jag fick LVU var att jag började röka lite brass och gick inte på soc möten, men en sak är säker jag hatar SOC och det står jag för! De missbrukar makten!

Av D T

Droganvändande

Droganvändande är väldigt invecklat. Det har både positiva och negativa effekter. Den största anledningen till missbruk tror jag är den euforiska känslan, men det finns även många andra undermedvetna faktorer, så som uppmärksamhet, rop på hjälp och att det ger ett fruktansvärt lätt sätt att umgås. Detta är väldigt högprioriterat hos den deprimerande människan. Sen är det ju väldigt praktiskt att du kan få allt i ett paket till ett resonabelt pris.

Efter ett längre missbruk kan personen bli förblindad av narkotikan, alla problem blir bara ursäkter till att knarka mer. Man kan ljuga och manipulera som den värsta sektledaren utan att känna någon skuld överhuvudtaget på grund av det konstanta serotonin-och Dopamin-flödet i huvudet. Dessutom finns det de som har det värre än dej och det anser man att det gör en oskyldig. Nära och kära blir bara ett gäng oförstående idioter, och även om nån skulle vara smart och förstående skulle du medvetet eller undermedvetet göra allt i din makt för att avvisa personen. Det blir enklare att klara samvetet när du inte har några nära som förväntar sig något av dej, då känns det som att du inte sviker dom.

Så till sist är du bara en ensam, halvpsykotisk och gnällig fan, du har slarvat bort dej själv så mycket att för att hitta dej skulle det krävas ett helt arkeologteam. Så därför ränner du i förtvivlan, berusar dej och söker konstant efter något men du vet inte vad... sen dör du.

Jägare Snabel Tomasson

Där jag hör hemma

Jag var fast i en annan dimension,
men nu är jag inlåst i en denna värld.
Ibland så längtar jag tillbaka,
för det är där jag hör hemma.

Heaton 1337

Jag går

Jag går längs en lång korridor, jag ser minst tusen
öppna dörrar
Men jag hittar inte rätt.
Dörrarna stängs en efter en, jag är vilse
Till slut finns det ingen utväg kvar, jag hittar inte ut...

Ångesten kryper på, sakta men säkert
Du, min ängel, min beskyddare sitter bredvid mig
Dina stora, vita vingar smeker min rygg när du flyttar
dig närmare mig
Du torkar mina tårar och tar tag i min hand
Tillsammans flyger vi ut genom fönstret, mot friheten.
Jag älskar dig Ludwig<3

Emelie

En enda stor förvandling!

16 år och inlåst på behandling. LVU eller LSU samma skit, samma sak. Är man redan i socialens klor är man dömd att misslyckas, dömd av samhället att vara den människa som inte syns! Slår sönder mina händer för jag vill hem. Hem till min familj och mina vänner som bry sig. Men soc och staten skiter i det för jag är fast här på denna jävla institutions-skiten! För ingen vet något alla bara tro.

För vem var med mig när jag greps av polisen? Vem var med mig när jag gick igenom isen och allt i mitt liv blev knas? Näe precis ingen! Jag är ju förbannad på dom som sket i mig när jag behövde dom! Förbannad på dom som har svikit mig! Det är ju inte så jävla konstigt att jag började droga och inte minns vem det var jag gick på om kvällarna och slog sönder. Så går det när dom så kallade vuxna människorna vänder ryggen till när man skriker på hjälp. Just ni har fuckat våra liv som är inlåsta! Bara ni och just ni idioter.

**TACK SOCIALEN, TACK SAMHÄLLET,
TACK FÖR ABSOLUTE INGENTING!!!!**

//Lillie

Hej!

Jag heter Erik. Jag bor i Stockholm. Jag är 16 år. Jag tycker om att titta på film och lyssna på musik. Mitt liv som barn: Barn måste studera och lyssna på sin pappa eller mamma eller sin bror. Sen måste alla barn vara som jag. Jag tycker om att spela fotboll och jag vill studera mer. Jag vill bli läkare.

SLUT

Ett liv jag inte har valt

Jag försöker att vara stark
Och få tiden att gå
Men skulle aldrig ge en spark
Man blir övergiven då
Att finna kärlek var allt jag ville
Men vill det inte mer
Jag har haft kvar samma kille
För ingen annan ser
Jag är en drömmare på dagen
Och natten lika så
Jag kommer aldrig glömma slagen
Och känslan av att slå
Dom vet ingenting om mig
Men tryggheten försvann
För hatet i sig
Får dom att känna att dom vann
Men min älskling finns kvar
Trots mina psykstörda föräldrar
Och våra minnen som vi har
Gör att tiden ej förändrar
Jag är udda säger många
Men dom flesta gillar det
Mina tillgångar är långa
Men jag vill inte ha något som ni vet
När allt det andra försvann
Och jag tankarna avstängde
Blev mitt utseende mitt allt
Och jag mina smutsiga pengar bort slängde.

Av: Therese

Flickan.

Hon sitter på sin säng med ett rakblad i handen.

Hon skär djupa sår i sin handled.

Hon gråter och undrar varför hon föddes.

Hon har aldrig haft en mamma eller pappa hos sig.

Hon vill ta sitt liv, men för det krävs mod, hon har det mesta men inte mod.

Såren på hennes armar har läkt, men såren i hennes hjärta och själ har inte läkt ännu.

Hon har haft en svår uppväxt, fått se och höra saker som hon inte borde ha fått.

Hon har aldrig fått känna sig älskad och behövd.

Hon har aldrig kunnat visa sina känslor.

Hon har tagit droger för att kunna klara av dagen.

Det river i hennes själ när hon tänker på dom som har svikit henne.

Hon tänker ofta på Jozef, sin älskade, den enda killen som fått henne att må bra.

Hon vill så gärna bli tillsammans med honom, men hon tror inte han gillar henne...

Hon försöker att må bra och tänka bra tankar och inte dåliga.

Hon bor på en låst avdelning med 6 andra tjejer.

Hennes pappa tjarar hela tiden på henne, han är kristen, han säger varje gång dom pratar i telefonen att hon inte får prata eller umgås med muslimer eller homosexuella, men hon bryr sig inte om vad han säger för att Jozef är muslim.

Hon är bara 17 år men har vart med om mer än dom flesta som är mycket äldre än henne.

I hela hennes liv har hon flyttat runt i olika hem.

Hon har rymt från allt i hela sitt liv.

Hon vet inte hur hon ska kunna bli av med all sin ångest och oro.

Hon vet inte hur hon ska kunna bli av med alla sina minnen och alla sina mardrömmar.

Hon vill bli fri från allt, men det går inte, för varje gång hon försöker så är det som om nåt drar ner henne igen.

Flickan det är tyvärr jag.

//Nattiz 2010

Frihet

Ohhh...

Vi sitter och tänker, vad är det nu som händer
Vi bara längtar ut till frihet, frihet

Jag är här på Nereby, jag vill bara ut
Men bara gud kan hjälpa mig, hjälpa mig nu
Tänker på alla dom saker som hänt
Saknar min familj och mina vänner som jag känt
Jag ber en bön för mina systrar och bröder
Och dom som behöver, alla dom från söder
Jag har en massa blodiga sår
Tänker på min flickvän och undrar hur hon mår
Allting som hände, det känns som igår
Det var då, jag börja gå mot fel spår
Borde ha vänt om, men nej jag sprang
Och allt bara brann men snälla gud ge mej en chans

Vi sitter och tänker, vad är det nu som händer
Vi bara längtar ut till frihet, frihet
Om ni visste hur vi känner, när våra sår bränner
Vi bara skriker ut frihet, frihet

På natten är jag på mitt rum och tankar springer runt
Och försöker tänka att allting är lugnt
Men det funkar bara för en liten, liten stund
Sen känns allting så jävla fucking tungt
Snälla säg mig någon varför det är så grymt i denna
värld

Det finns mycket besvär jag lovar och svär
Jag vill ha min frihet, jag vill ha den nu
Jag vill ta mig härifrån, jag vill komma ut
Så jag ber till Gud att denna saga får ett bra slut

Vi sitter och tänker, vad är det nu som händer...

Tino

Fyra rader

Fyra rader att beskriva vem jag är.
Har en väska full med skit, det är därför jag är här.
Försöker att tömma den, varje dag som går.
Så kanske en dag, jag en tom väska får.

Filip

För frihet!

Tänk om man kunde spola tbx tiden, fan då skulle man aldrig vart här ,
då skulle typ allting vara soft, man skulle kunna göra så mkt mera.

Men nu kan man inte det & då får man väl se till att göra det bästa utav situationen, som jag.

Jag bor här på lövsta nu & jag kan inte göra mer en följa regler och kämpa mig här ifrån, om jag aldrig gjort allt det där, om jag hade lyssnat när dom sa stopp så hade jag aldrig varit här. Jag ångrar mig nu, jag vet att jag sa ” nej jag kmr aldrig att ångra mig. ” Men det har jag gjort, & nu kämpar jag för att komma härifrån & slippa all den här skiten.

Jag har tagit tag i mitt liv, tagit tag i mig.

Jag kämpar för frihet, kämpar för mina vänner, kämpar för min pappa, kämpar för ” HAN ”, & för MIG. Dom kan inte hjälpa mig, det är det bara jag som kan göra.

jag är glad över att det var Lövsta som jag kom till & inget annat ställe.

För hade jag inte kommit hit så hade jag aldrig träffat ” HAN ”,

För ” HAN ” gör mig glad , jag träffar ” HAN ” 1 kanske 2 ggr i veckan

det är inte mkt men han gör mig glad :) . Jag hatar Lövsta för att jag aldrig får träffa

” HAN ”, & ” HAN ” bor så långt ifrån mig, typ 15 - 20 mil.

Men ngn dag så är jag fri & han fri & den dagen så är
det vi ute i friheten.

Jag kommer komma här ifrån , För jag ger inte upp!
<3

DON'T LET GO!!

Ge aldrig upp

Jag måste kämpa om jag ska nå mitt mål
Jag måste lyssna om jag nånsin ska förstå
Känns som att jag gång på gång
Springer in i samma vägg och återigen faller
I tusen bitar
Jag intalar mig själv jag är värd detta
Efter alla dessa år, alla placeringar
Är min självkänsla som bara smuts
Men jag är värd denna chansen, tror jag.
För jag har vänner som säger
Snälla, ge aldrig upp.

Sabina

Genom Åren

ALL skit och all ångest och alla lögner
Och alla de man sårat genom alla dessa år
Alla droger all kriminalitet har gjort att man sårat
många i sin närhet
All den ångest man har i sig och all ilska och sorg gör
att man går ner sig
Men jag ska resa mig igen och klara mig där ute när jag
flyttat hem

TIM

Jag heter Michelle

Hej jag heter Michelle och är snart 16 år. Jag tänkte dela med mig lite om mig själv.

Jag haft problem hemma, då hamnade jag under SIS hem. Bakgrund var att jag hamnade i sis hem var att mina föräldrar inte satte regler på mig och jag kunde göra vad jag ville. Jag var ute sent på nätterna jag levde alltså för mina vänner. Jag var aldrig hemma. Ingen av mina föräldrar brydde sig för att alkoholen kom i vägen.

Jag har bott på 15 olika fosterhem under 3 årstid för att jag inte har lärt mig om vuxen världens regler jag var van vid att göra vad jag ville och ta hand om mig själv. Så det funkade aldrig att bo hos andra familjer för att dom hade regler och det skulle man sköta.

Jag fick mitt första LVU den 28 september 2009 och jag bodde på högantorps ungdomshem i 5 veckor. Och efter högantorp så flyttade socialen mig på ett nytt familjehem som inte funkade så bra. Jag bodde där i 3 månader och sedan gav jag upp jag rymde därifrån till mina kompisar.

Då socialen ringde mig och sa att när dom tar fast mig så ska jag flytta till ett annat familjehem. Så jag var på rymmen extra länge så då blev jag inskriven på högantorps ungdomshem igen. Under dom här 3 åren som jag flyttat runt från Stockholm till Skövde så har jag stora kunskapsluckor. Jag har fått bytt skolor minst 10 gånger. Jag kämpar varje dag för att jag ska ta igen det här för jag vill klara min skolgång.

Mitt mående idag är väl en rak linje ibland kan det bli lite för mycket och då kan jag må lite sämre. Men för det mesta är det bra. Just nu sitter jag inlåst på högantorps ungdomshem och jag har haft en utredning här. Jag blev inskriven sist den 27 januari och idag när jag skriver denna så är det den 19 april. Jag flyttar väl typ slutet av april, hoppas jag.

Michelle

Detta här är sant

Detta här är en text om hur livet kan vara jobbigt ibland, lyssna detta här är sant.

Livet är så jävla bull, var alltid redo annars faller du omkull.

Kriminalitet och droger, hela skitet jag kommer ihåg de, bara min familj vet hur jag känner för dem såg det. Allting blev så stort så jävla fort de är ju klart när man växer upp i en förort, falska vänner var felet, dem hjälpte mig på väg till problemet saj maj hur ska man överleva i det här spelet, öppna ögonen och se helheten livet för mig är ett helvete det enda jag kan göra är och be med ett falsk leende hoppas gud en vacker dag ser det, jag kan inte kontrollera vad som sker nu inser jag att jag har gjort ett stort fel.

Jag har gjort ett stort misstag, jag är i fara men att röka på är en vana bara låt mig vara, snälla gud svara, tiden rinner medan holken brinner, jag hoppas meningen med livet jag finner men det är för många hinder, ja kommer aldrig att glömma gamla minnen.

Vad är meningen med livet?, Vet inte men det enda jag kan säga ta aldrig det för givet!

Kolla vad det har kostat min mammas hjärta krossat vad ska jag göra mannen, efter all skit har jag börjat höra, mitt liv jag inser jag kommer och förstöra, mitt liv har ingen aning vart den ska föras jag skriver detta i syfte för att höras.

Detta är något jag aldrig kommer att glömma, ingen vet när domaren kommer att döma, allt de här har jag fått gömma.

Första och andra gången gick det och bryta lagen men tredje gången hade jag bara en känsla att jag skulle bli tagen, bara gud kan döma mig men jag hade orsaken, jag glömmer all det här hatet, trött på allt detta tjetet!

Pedram

If only

I felt love in you and then you turn your back
And now I'm sitting here alone by myself
You know you hurt me girl and you broke my heart
And I just want to know why you done that to me
Everything I do, reminds me girl of you
I want to hold you in my arms, let me know, let
me know
If I can have you once again, let me see, let me see
Your pretty eyes again
You live inside my mind and I see your pretty face
Every time I close my eyes something about the
day we met
I can't forget

If only I can have you for one night
If only I can hold you in my arms
If only I can see you by my side
To love you more

Antonio

Inlåst

Den 13 februari satt jag i bilen på väg till ett ställe som hete Ryds brunn jag viste inte någonting om stället. I bilen satt jag och tänkte på hur coolt det skulle va att bo där.

Jag trodde att jag bara skulle bo där i någon månad för det hade min social sagt.

När vi kom fram gick jag ut ur bilen och kände snön knastra under skorna.

Det var jag, mamma och min social som hade åkt upp där.

Vi gick till ett hus som hete Societeten det var den öppna avdelningen.

När vi kom in var jag tvungen att ta av mig min keps den jag alltid har på mig.

Mitt blonda hår sluta lite längre ner än öronen.

Jag har tajta röda jeans och någon svart tröja och en palestinasjal om halsen.

Min hud var likblek och jag vägde ungefär 45 kg och var 14 år

vi knacka på och det kom en man och öppna vi gick in och sen kom det två personer till båda män.

Han som öppna hette Peter och dom andra två hette Magnus och Jonas.

Både Peter och Jonas är långa och smala, och Magnus är lite kortare och lite knubbigare.

Vi satte oss i soffan och dom andra började prata jag var tyst tills dom fråga mig om saker.

Efter ett tag bad Jonas mig att följa med han in i ett rum som jag skulle bo i och jag tog med mig min väska.

När vi kom in i rummet satte jag ner väskan och han bad mig ta av mig kläderna.

jag tänkte ” vadå vill du se mig naken eller?”

jag fråga om jag skulle ta av mig allt men han sa att det gick bra att ha kvar mina boxer på mig.

Efter han kollat igenom mina kläder satte jag på mig dom igen.

Han bad mig plocka upp mina saker och lägga dom i en garderob som jag stod bredvid.

Jag tog upp sakerna och la dom på golvet bredvid mig så att han kunde skriva vad jag hade med mig.

Efter det la jag in sakerna.

Sen gick vi ut till dom andra som satt i soffan och prata än.

Vi blev klara klockan 12 och gick upp till matsalen och skulle äta.

När vi kom in och tog mat gick vi och satte oss vid ett bord.

Jag kollade runt på alla andra ungdommar och dom såg ut som helt vanliga personer.

Men tydligen tyckte dom att jag såg ut som en EMO för jag hörde en av dom säga "inga emos"

Sen stack min mamma och socialen och lämnade mig på ett okänt ställe.

Jag kände mig övergiven och ensam.

Jag gick och satte mig i soffan sen kom några som bodde där med och började prata med mig.

Dom fråga vad jag hette och hur gammal jag var och varför jag satt där.

Jag fråga vad dom hette som bodde här, då presenterade dom sig.

En liten tjock kille hette Martin och bodde i Svedala.

Simon var lång och smal och bodde i växsjö.

Orhan var liten men smal han bodde i Jönköping.

Sen fanns det en kille som hette Jesper han var ungefär lika lång som mig men lite tjockare.

Klockan ett var det dags för skolan jag hade inte gått i en skola på flera månader så det kändes konstigt.

Men när vi kom upp var det andra barn där som kom från tallbacken den avdelningen av både låst och öppen. En lärare gav mig böcker och en back att ha dom i sen gick vi in i ett klassrum.

Efter skolan gick vi ner på huset och det var vilotimme alltså man skulle vara på rummet i en timme med stängd dörr.

Jag gick in på mitt rum och satte mig på sängen och börja tänka på alla saker jag hade gjort för att komma hit.

Jag hade redan börjat hata stället och ville bara hem och jag tyckte inte det var coolt längre.

Dagarna gick och jag bara följde med i vad som hände. När helgen kom så skulle vi åka till ett ställe vid en sjö. Det var jag och en kille som hete Simon som åkte dit. Dom andra killarna skulle åka hem på permiss.

Innan vi åkte dit åkte vi till affären och gick in o handla godis.

När jag och Simon var klara sa vi till personalen att vi gick utanför.

När vi kom ut gav Simon mig sina saker och sa att han skulle springa och köpa cigg.

Det var precis att han kom tillbaka när personalen kom ut.

När vi kom fram till stället så låg det bara några km från Hässleholm.

Det fanns en bastu precis vid sjön.

Stället hete Ottarp.

Jag och Simon fråga om vi fick basta och vi fick det.

Så vi fyllde bastun med ved och torrt papper.

Sen sprang vi upp till personalen igen och fråga efter tändare.

Vi gick ner och satte oss i bastun och började röka.

Det var min första cigg på nästan en vecka.

Den helgen var första gången jag tyckte det var kul och bo här.

När måndag kom började vi skolan igen jag hatade det och satt och planera att jag skulle rymma på vilotimmarna.

Men en dag i veckan så fick jag nog och började gå. När jag kommit en bit kom en bil och stanna bredvid mig och killen som satt inne i bilen hade tjocka glasögon och var ungefär lika lång som mig han var lagom tjock.

Han sa till mig att hoppa in i bilen för han jobbade på Ryds brunn och jag såg att han hade ett sånt larm som alla vuxna hade där.

Så jag hoppa in i bilen och han körde mig tillbaks. När jag kom tillbaka hände inte så mycket för jag hade inte LVU.

Dagar gick och veckor gick och efter veckor månader. Den 2 mars fyllde jag 15 och jag firade min födelsedag med min familj och några släktingar på ett hus som man kunde låna här.

I början var det väldigt jobbigt och tiden gick sakta. Efter ett tag fick jag börja åka hem på permiss. Jag åkte på fredag efter skolan och var hemma tills söndag.

I början när jag var hemma fick jag inte va på stan så jag var mest hemma.

Men efter ett tag skötte jag mig vad dom vet i alla fall. Sanningen är att jag någon helg testade på butangas igen.

Men jag hade slutat gilla det så jag gjorde aldrig om det igen.

Jag blev inlåst på behandlingshemmet för all skit jag gjorde när jag bodde hemma.

När jag var liten och började gå i skolan slog jag folk och skolka alla vuxna undrade vad det var för fel på mig.

Så i 3:an gjorde vi ett test på bup och vi fick reda på att jag hade ADHD.

Men inget gick bra ändå även om vi började med medicin.

Till sist fick jag byta skola till norra Sandby jag gick där ett tag och det började gå bra men sen slutade mina lärare som jag tyckte om och jag byta skola till Nävlinge skoldaghem.

När gick allt dåligt och jag började på en skola i Kristianstad som hete lejonskolan.

Där var det ännu sämre jag behövde bara skicka ett sms till min lärare där och säga att jag var sjuk eller tröt och då behövde jag inte komma.

Men det var när jag gick på Nävlinge och var 13 år som jag började vara ute på stan med polare.

Det var roligt och man började lära känna massa folk.

Men sen ville man visa att man var cool så jag började hänga med dom som höll på med skit och vi var i slagsmål nästan varje dag med någon.

Sen när jag var 14 år visade en kompis mig hur man sniffa tändargas och jag testade.

Jag tyckte kicken var så skön att jag gick och köpte en tändargas flaska till mig.

Då gick den dagen man satt på stationen och sniffa.

Det höll på i några dagar men sen blev det att jag köpte fler och fler flaskor.

Det blev mer ofta att jag sniffa 4 flaskor per dag.

Men sen började folk ringa till min mamma och säga att jag höll på med det så jag fick börja gå på drogtest på fältgruppen.

Men gasen visas inte på testen så jag fortsatte att sniffa.

Jag började bli mer och mer aggressiv och jag åt

knappt någon. Jag började slåss mer och mer.
Jag började skolka och stack med några polare till andra skolor för att träffa polare där.
Och lärarna anmälde oss för olaga intrång.
Vi börja slå ner folk och dom vi slog började anmäla oss.
Men inget hände för jag var inte straffmyndig.
Jag började ha kniv på mig varje dag.
Jag fortsatte att hålla på med tändargasen och misshandlar.
Men mamma fick nog på allt jag gjorde så jag åkte till behandlingshemmet.
När 6 månader hade gått hade vi ett möte där soc sa att jag skulle stanna tills 9:ans termin var slut.
Men nu har det gått 9 månader och jag har ändrat mig från att vara en kriminell kille till en som sitter på alla lektioner och jobbar med ämnen för att få betyg.
Men det är klart att jag blir arg någon gång och slänger någon sak i marken.
Men jag har slutat med gas och jag har slutat slåss.
Men ibland går det överstyr då kan det hända att jag hotar någon eller något.
Jag är 15 år nu och är 1,79 cm lång jag väger ungefär 60 kg.
Jag har bara 2 månader kvar nu innan jag flyttar.
Nu när jag är hemma på permis så pratar jag med mina polare och dom säger till mig att dom hatade mig innan men att dom gillar mig nu.
Det tog ett tag innan jag började sköta mig.
Så det var ungefär när vi började skolan efter sommarlovet som jag började med det.

LOBBA

Jag vill ju hem

Jag vill ju hem, ser ni inte hur jag ber
Kommer aldrig kunna le om ni inte ser
Trots att jag har kämpat så gick ju allt snett
Nu sitter jag bara här och är så fett depp
Saknar familjen och alla mina vänner
Utan dom, vet jag inte riktigt vad jag känner
Tiden den går sakta, tankar flyger runt
Snälla svara mig, varför känns det så tungt
Jag minns den dagen, då jag blev tagen
Då jag bröt mot lagen, för kicken i magen
Gjorde det så ofta att detta blev vardagen
I de kriminellas värld, var jag indragen
Blev jagad av bengen, men lyckades fly
Kunde alltid ducka när dom pumpade bly
Jag testade nya grejer och började punda
Alla runt omkring mig började undra

Hade hamnat på en bana, en väg med mycket hat
Hade egna regler, var en gatans soldat
Men jag var bara barn som spelade ett spel
Sen soc. kom in i bilden så blev allting så fel
Hoppet det försvinner, fan jag skulle ha lyssnat på er
Vet ju inte längre om jag kommer hem mer
Hem till mina grabbar som betytt allt
Gör man någon en tjänst får man tillbaka tusenfalt
Vi backar alltid upp varandra, vi backar aldrig bakåt
När alla andra tittar ner så tittar vi uppåt
Utan mina grabbar vet jag inte vem jag är
Men nu så är det knas och jag sitter fast här
Lägger dessa sista rader för alla där hemma

Ni finns ju i mitt hjärta, kommer aldrig er lämna
Alla mina dagar ska jag lägga i mitt Växjö
På min gata hemma ska jag leva och dö

Fille

Jag bor på Eknäs

Jag bor på Eknäs ungdomshem. Det är bra ibland men ibland är dom största skojarna. Dom ger oss alltid för lite mat. Dom ger oss mat som ett litet barn skulle klaga på. Dom säger att vi ska få rutiner när dom själva inte följer rutinerna. Dom låter oss knappt gå till tandläkaren. Soc tänkte låta mig komma hem men sen sa Eknäs att dom inte tyckte att det var en bra idé. Så då fick jag inte komma hem.

//Jimmy

Jontey - Det här e jag

När jag var yngre så var jag ingenting
Folk kunde reta och putta mig omkring
Men jag skapade förändring och blev riktigt tung
Jag blev en riktig värsting, men ändå rätt lugn
Ville bara vara snäll, men blev kriminell
Knark och brott och sen inlåst i en cell
Alla känner till mig, jag är rapparen från Skåne
LVU stämplad men äger mikrofonen
Jag är inte som nån Eminem eller Ken
Jag kör min egna stil och försöker hitta hem
Mitt liv har varit knas, det har inte gått att styra
Jag glömde bekymmer men nästa dag kom det nya
Rökte mycket cannabis och drog mycket pulver
Gled runt med polarna i fett sköna stunder
Men tiden har gått, nu har jag lagt av
Ska snart flytta hem och försöka leva bra
Jag bryr mig inte om vad ni än säger
Stäppar upp scenen och droppar mina grejer
Det här är jag, det är min stil
Det här e vad jag gör, det här e mitt liv
Skriver massa texter och väntar in en tid
Då flyttar jag hem och slipper denna skit
Lyssna på texten försök att förstå
Det här e min musik som är precis som en drog

Jontey

Jag är en tjej

Jag är en tjej på 16 v r r bor mitt i ingenstans på en sis i Linköping. Jag ångrar allt jag gjort i mitt liv önskar att jag aldrig sabbat till det som jag gjorde. Men nu när jag bor här ska jag l sa det och komma ut med flaggan i topp! Och bli frisör f r det har jag alltid velatt bli. Nu ska jag det också det  r aldrig kul att bo på institution. Men vad ska man göra man kan ju inte hjälpa att man f r ett LVU! Det är ju soc som bestämmer men men.

Jag tänker mycket på vad jag skulle kunna ändra på men blev ej så bra. För det  r liksom inte mitt första hem jag bor på. Nu bor man 33 mil bort jag har aldrig haft hem längtan innan men nu har jag det. Det känns konstigt sakna t.o.m. mamma och pappa och bror och det har jag aldrig gjort förut. Hoppas livet l ser sig när man kommer ut f r ni vet ju själva hur det är att bo långt hemifrån.

Jag trodde aldrig jag skulle komma till sis men så blev det så. På köpet ett lvu  r vi barn v rda det? N  det tycker jag inte. G r aldrig saker som ni kommer ångra när ni kommer ut igen! För ett liv på k ken eller sis det vill man inte! Det  r sista som man vill skärp er nu killar och tjejer fixa till era liv nu! Som jag bestämt mig för det kommer en tid i livet, där ni med kommer inse det. Sköter nu f r det  r bättre en att gråta s g till s mns varige natt. Det har jag gjort tills jag insåg att det ej  r l nt.

Många lycka till till er där ute!

Mvh Kajsa 427 Gbg

Knasbarn

Jag vet inte vad som kommer hända i mitt liv
Har sprungit åt fel håll med riktigt stora kliv
Jag vill ta tag i allt som har varit fel
Så jag måste nu börja spela livets goda spel
Det finns en verklighet där utanför vår mur
Jag vill ju finna lycka när är det min tur
Ge mig ett hopp och säg nu att den kommer snart
För i mitt fucking liv behöver jag en helt ny start
Jag är så trött på ljudet när man låser dörrar
När man är in låst hör alla tankar snurrar
Det finns något inom mig som aldrig kommer ut
Och en dag så fucking exploderar detta krut
Hjälp mig att få chansen att tro på ett bra slut
Och att det aldrig kommer bli som förut
Lovar att ta tag i mig och sluta vara ett knasbarn
Det finns där inom mig jag vill ju ta ansvar

Sebastian

Kärlek

Kärlek kan vara bra men kärlek förstör också många
dar man tycker tjejen är snäll och rar
sen tar hon mitt hjärta i sina händer
hon krossar det så hårt det är svårt att fatta
jag tänker tillbaka och ser henne skratta
nu sitter jag här med gråten i min hals
varför kan inte livet vara den dans man tror att det
ska vara
jag saknar det underbara men det finns bara i sagor
där allt är fint

Rasmus

Varför?

Varför är allt så jävla värdelöst? Orkar inte mer nu!
Ska dra härifrån och knarka sönder mig och aldrig mer
komma tillbaka igen.

Vill inte vara kvar här! Ta mig härifrån!

Fan va allt känns bra!

Har verkligen bestämt mig nu, ska sluta med all skit
och fixa min behandling så att jag kommer hem igen!
Och snart är det sommar, kan det bli bättre!?

Svart eller vitt, finns det inga mellanting?

Linda

Livet på behandlingshem

livet här man kan inte kalla för liv
man känner sig att tiden står still
man längtar hem att va med sin familj
människor tycker att sitta här är inget Big dill
de fattar inte de har aldrig suttit så där
de skulle aldrig klara att sitta på ett behandlingshem
man tror att det så lätt men det är riktig svårt
tänk bara hur det känns när nån tittar på allting vad du
gör
man har ingen frihet, hemma vill man bo
det enda som är bra är att vi kommer att ha permission
6 dar i månaden ser jag min familj
Svara för mig vad fan är det för liv

Ziomek z polski

Lyssna

Lyssna vad jag säger, lyssna vad gjort
Vet inte vad som hände, allting gick så fort
Alla runt omkring tyckte jag var till besvär
En massa jävla bråk och så var jag plötsligt här
Här går tiden långsamt, kan det här ta slut
Längtar till den dagen då jag kommer ut
Då jag får min frihet att bestämma själv
Slippa höra tjetet och allt jävla gnäll

Jag sitter på mitt rum och fäller en tår
Och tiden den bara går och går
När får jag höra ett beslut
När får jag komma till tunnelns slut
När får jag komma hem igen
När får jag känna friheten
Träffa min familj och alla mina vänner
Jag väntar så på att det händer

Abbe

Längtan till en ny dag

Mina drömmars längtan
Ut till frihetens land
Där vi alla kan andas
Ta det lugnt lite grand
Glömma allt som gjort ont
Minnas det som var bra
Livet går så fort
Men längtar till en ny dag

Jag ligger i sängen och har släckt ner
Får svårt att somna mer och mer
Alla de tankar som går till min vän
Det är samma visa som spelas igen
Jag tänker tillbaka på vad som gick fel
Vad var det som hände, ja vad var min del
Jag vet att man inte ska kasta sten
Men nu är det gjort, nu är allt för sent
Jag sumpade chansen, min möjlighet
Svara mig varför, någon som vet
Jag tänker mig ut, till min frihet
Att jag är här, är min hemlighet

Mina drömmars längtan...

Jag ställer mig frågan, vad händer nu
Det känns som mitt liv har gått itu
Allt runt omkring mig blir till misär
Försöker att hitta, vem jag nu är
Får inga brev, har ingen kontakt
Med de utanför som är från min trakt
Ni är så långt bort, fan jag saknar er
Låt oss få träffas, snälla jag ber

Det finns ingenting som jag vill mer
Mitt huvud ska upp istället för ner
Det finns en framtid, se vad den ger
Då vi alla vill mer, vad som än sker

Marcus

Une

Tar mig fram igenom terrängen fötterna blöder//
Men viljan är så stark att himlen rodnar inför mig//

Vill komma bort från kaoset ta mig ur denna period//
Att vara jag är en kamp med svett, tårar o blod//

För lätt att tappa focus bland stadslandskap//
Jag bär på ryggsäcken som ett maskrosbarn//

Jag bär på minnen, tyngden på mina axlar//
Jag bär på att jag svikigt er på grund av där ja
hamnat//

Jag bär på längtan här bakom murar och taggtråd//
För jag tänker på dom som ja varit utan i mer än ett
halvår//

Kan bara hålla kontakt på en lapp med blyerts//
Att vara jag är en kamp i mot psyket//

För mycket terräng men varje steg blir lättare//
För jag börjar ta mig ur det som vägen berättade//

Mac

Jag älskar dig

Jag älskar dig mer än förlivet
Att älska dig tar jag förgivet
Jag saknar dig varje minut
och kommer att sakna dig
tills mitt minne av livet tar slut.
Men att veta att du älskar någon annan,
krossar mitt hjärta.

Marre

En vanlig morgon

Det började med en vanlig morgon med lite öl och några Roose 2:or och en spliff. Är ute och går med min kompis. En kille säger att min vän är en fitta. Jag går fram till honom och knäar honom i ansiktet och går till min vän igen och röker min spliff som jag har kvar. Vid busstationen träffar jag min kusin, pratar lite med honom, sen kommer bilen vi ska åka med. Vi åker en stund och så säger min vän att en kille har gjort nåt mot hans vän, vi åker och kollar lite.

Vi ser honom, jag hoppar ur bilen i farten, han börja springa och jag efter honom men får ej tag i honom. Bilen kommer och tar upp mig igen, vi åker en bit till och ser honom. Jag hoppar ur bilen i farten, han börja springa och jag hinner ikapp honom. Tar tag i hans krage, han frågar vad han gjort. Jag säger inget, han ser bilen komma som jag åkt med och han vänder huvudet mot mig. Jag slår honom rakt över käken så att den spricker.

Min kompis kommer ur bilen och säger att han ska följa med in bilen men han vill inte för han vet inte vad han gjort. Sliter in honom i bilen så det blir (olagafrihetsberövande).

Slår honom några gånger i bilen och tar honom till en lägenhet och min väns mamma öppnar och tar in honom i lägenheten för att vi inte ska skada honom mer. Det kommer massor med folk. Jag har sånt adrenalin så jag är inte lätt att prata med så jag går och hämtar några öl och sätter mig på trappan och dricker. Folk försöker prata med mig men jag är inte i så bra skick. Jag börjar knuffa undan massa folk. Jag sätter

mig i bilen för att åka hem men tjejen som kör ska till en kille som heter Marcus först. Vi åker till honom och hon berättar vad som hänt. Sedan öppnar Marcus min bildörr och börjar slå mig. Jag ligger i bilen, andra bildörren öppnas av nån och han börjar stampa på mitt huvud. Så går han ur bilen och kramar sin tjej. Hon som skulle skjutsa går in i bilen och börjar köra mig hem. Hon frågar om det gick bra eftersom jag är skadad i huvudet efter sparkarna och slagen. Då blir jag förvånad. Hade inte känt nåt eftersom jag tagit benzo. Kommer hem till mamma, har tagit mina sista Roose 2:or och några öl i bilen.

Mamma blir besviken när hon ser mig i sånt skick. Hon tar av mig ölen och ciggen. Jag går ner och hämtar en flaska sprit men min vän tar den och jag blir arg. Jag går in i köket och hämtar en kniv och hotar henne med den. Jag kastar kniven i väggen, sätter mig ner och röker i köket. Så kommer nån snubbe med klasskassa till min syster och jag börjar skrika att jag vill ha pengarna. Sen går jag och duschar och lägger mig.

Gissa om jag har ångest dan efter men min mamma förlät mig.

Martin

Lvu-skit

Fan, vad gör jag här? E man här och sköter sig men ändå skall man till ett annat ställe fast man sköter sig. Varför skall man sköta sig om man ändå skall till ett annat ställe? Hade jag inte skött mej så hade jag kommit till ett annat ställe. Dom bara vill se hur länge en människa kan klara av att vara inlåst eller vad fan e det för. Fattar dom inte att man vill hem till sin familj, det e dom som betyder nåt för en.

Dom kommer ju aldrig klara av att få mej att sluta om jag inte vill. Dom enda som kan få det e min familj för det e dom man älskar mest. Det finns ingen behandlig som kan hjälpa. Att vara utan sin familj e ju som att vara på en öde ö. det hade varit bättre då hade man inte att nått att tänka på för då hade allt varit bra då hade Då hade man inte haft nåt att göra. Här får man tänka på dom, prata med dom, men inte göra nåt med dom. Det e värre än att inte höra av dom alls. Det är det enda jag tänker på hur fan e det med min familj nu. tänk så händer det dom nåt nu när man e här, då kan man inte göra nåt åt saken, det e inte bra att ha det så.

Tjorven

Att vara jag

Jag utan dig går inte ...

Veckorna utan dig är så jobbiga, men fredagarna när jag är utanför denna skiten och på väg till dig så mår jag som bäst. När jag är till baka så kan jag inte somna för att du inte är där... Att vara jag utan dig är så otroligt jobbigt... Det är du som gör mig lycklig och jag önskar jag kunde förklara varför jag betar mig som jag gör men det är lite svårt när jag inte vet själv... Det är DU som gör mig , utan dig skulle jag aldrig vara jag , utan dig skulle jag inte vara någonting för utan dig skulle inte jag leva längre... Det är tack vare dig som jag lever... Förlåt för jag är som jag är just nu älskling men jag lovar så fort jag blir fri så kommer allt bli som förut igen... Tack för du inte lämnar mig bara för jag hamna på Lövsta igen .. Du är den enda som inte svikit mig för detta... Du är den enda som stannar kvar för mig och väntar tills jag kommer ut ... Det är verkligen inte lätt att vara jag men jag förstår inte hur du orkar med mig så som jag betar mig mot dig ibland .. jag gör det inte med mening det bara blir så jag mår inte bra älskling men allt ordnar sig...

Jag älskar dig J.Jussila...

Mikkiz

Min Sanne

För varje dag som kommer saknar jag dig mer och mer,
För varje dag som går älskar jag dig mer och mer.
Du är en vän för livet som jag alltid kommer att
minnas.
Jag älskar dig och finns vid din sida. <3

Natha A

Att vara jag är komplicerat

Att vara jag är förvirrande och komplicerat
Att vara jag handlar om att hålla ansiktet,
Allting började lätt
Men sedan blev det jävligt svårt,
Man vill inte veta allt man gör mot andra
Att såra att ljuga att spela är det verkligen jag?
Men efter ett tag känns det som att man faller,
För man orkar inte vara jag,
Man skulle vela vakna upp i ett annat liv
På en annan plats, där jag kunde börja om och
börja vara snäll
Men jag bara faller om och om igen,
Men ljust nu kommer jag aldrig upp,
Somnar, vaknar lever somnar igen
Runt och runt går det mönstret
Tiden bara går ibland vet jag inte ens vart jag står.
Det var så det brukade va, allt gick skit men så
är det inte idag,
Allt förändras när man började bli stor
Man springer inte runt i bara blöja
Nej nu springer man från något,
Tiden förändras ja tiden förändras för fort,
Även jag förändras, men alla misstag jag gjort
Alla snedsteg jag gjort har lätt mig till dig,
Ibland önskar jag att jag kunde ha något annat
för mig en
Att skriva till dig eller att tänka på dig,
Men det är helt galet, vad händer med mig
Vad har du gjort med mig?
Jag undrar varje dag vad som hänt,
Men nu vet jag det var inte du,
Efter ett tag såg jag vad jag gjort och hur allt blev,

När jag såg allt så blev det mörkt för jag ville inte se.
Jag som alltid trodde att jag kunde klara allt själv,
Tillslut märkte jag att jag behöver någon bredvid att
jag inte klarar allt själv, även jag behöver en
hjälpande hand,
Jag vet nu att jag behöver dig och att jag verkligen
älskar dig
Detta är inte en lek inte lögner när jag känner att
jag älskar dig
Du och jag är den ända utvägen från allt lidande.....

// June

Mitt liv på SiShem Vikingstad

En kille som jag är trevlig och snäll. Men när man umgås med dåliga polare så sitter man i skiten. En kriminell gör ju inte bara ett brott och blir nöjd utan man säger en gång kriminell alltid kriminell. Om man inte vill förändra sitt liv och gå vidare med svenssonliv eller kriminellliv. Det är bara man själv som bestämmer det inte personalen på alla institutioner.

En del ungdomar har ju bott på massor av p12 hem och inte fattat vad det handlar om.

Visst är det jobbigt när man kommer till en sluten avdelning. Alla tycker det om jag har förstått det rätt. Och så tycker jag att alla ungdomar ska bo tillsammans för alla har ju olika problem en del sitter inne för droger kriminallitet och så vidare och andra sitter inne för att ha missat lite i skolan och har bråkat med sina föräldrar. Det tycker jag att det är jävligt fel faktiskt.

Själv så gillar jag mycket fotboll Manchester United är ett favoritlag faktiskt. Och så gillar man så klart att vara med tjejer och så vidare. Jag har bott i många städer från norr och nästan till söder. Men nu så bor jag i Linköping och här har jag bott i 6 år ungefär.

På dagarna så går jag i skolan och sen på avdelningen spela xbox eller dator annars spelar jag mycket fotboll laget heter Mantorp FF. Och så gillar jag och kolla på hockey på tv speciellt när Lhc spelar Linköpings hockey förening. Jag gillar att vara i mitt hemland också på sommaren (Serbien) och jag är stolt för mitt land faktiskt.

Institutionen som jag bor på just nu heter Folåsa
behandlingshem och ligger nära Linköping. Det här
var lite om mitt liv och lite om folket.

/ Benjamin Lkpg 013 i hjärtat byeeee<3333333 A.C.A.B.

Mitt liv som en värsting

Det började med att jag började på en skola mellan år sex och nio jag själv gick i klass sex.

Det gick bra första månaderna jag skötte mina lektioner och mina läxor.

Jag kände mig feg innerst inne alla andra tuffa killar hade makt och tjejer men jag var för så kallades för skolgosse som inte kom något vart. Jag tröttnade på att vara den jag var. Jag ville vara som alla andra tuffa grabbar som gjorde vad dom ville.

Tre månader senare skaffade jag mig några tjejer och tuffa grabbar som jag trodde skulle hjälpa mitt liv. Jag sket i att gå på lektionerna och sket i mina läxor men jag var ändå i skolan, jag lärde mig att röka så jag rökte inne i skolans lokaler lärarna ringde till mina föräldrar och berättade om vad jag höll på med i skolan. Mamma blev jättearg på mig att jag umgicks med dåliga killar och att jag hade börjat röka.

Fem månader senare hade jag blivit avstängd från skolan i två veckor och fick vara hemma istället. Jag började skolan igen och det var samma sak igen, orkade inte med skolan helt enkelt så jag sket i att gå till skolan. Jag var ute på gatorna och sökte bråk med albaner och libaneser. Det blev ett allvarligt bråk mellan mig och 20 libaneser i centrala Falkenberg. Jag slog många av killarna, men jag klarade inte allihop själv så jag ringde till min bror och sa att jag har hamnat i bråk och behöver hjälp. Han kom och hjälpte mig och vi slog nästan hälften av alla dem 20 killarna. Vi sprang därifrån när vi hörde att polisen skulle komma.

Jag kom hem med blåmärken och blod på händerna och min bror hade spräckt skallen. Vi gick till mamma och berättade om vad som hade hänt oss. Socialen började lägga sig i och jag gick på en massa möten. Sju månader senare, rymde jag hemifrån.

Jag var borta en dag och sen hittade min bror mig ute på gatan. Han körde mig till skolan och han sa att jag skulle åka på semester till Kurdistan och dem tyckte att det var en bra ide och efter möten med skolan åker jag hem och äter och tänder en cigg och ska gå lägga mig en stund.

Plötsligt hör jag någon som knackar på dörren. Jag hör att det är några poliser som vill snacka med mig och går ner för trapporna för att kolla vad dem ville. Du får gå upp och packa dina saker för du ska åka till ett skolhem. Jag blev ledsen och samma sak med mina föräldrar, men jag fick åka ändå. Så slutade mitt liv!

Halwest Fbg

Mitt liv

Jag har vuxit upp i en mindre ort. Min barndom var bra fram till jag slutade att lyssna på vuxna. Jag började skolka och satt hemma istället och spelade dataspel. Jag tyckte att jag inte behövde lyssna på vuxna längre, för jag kunde klara mig själv. Då var jag 14 år. Jag började vara ute på nätterna. Det ledde mig till drogerna.

Mamma kom på mig och frågade mig om jag använde droger.

Jag gjorde en del dumma saker innan jag blev omhändertagen. Men jag trodde fortfarande att jag kunde göra vad jag ville. Jag rymde för att jag blev illa behandlad, jag fortsatte med drogerna och lyssnade fortfarande inte på vuxna.

Förändringen kom när jag flyttade till en institution i Göteborg. Jag tänkte om, jag ville hem.

Jag började ta tag i skolan, slutade med droger och slutade att bråka med mamma. Jag började må bättre och jag blev glad.

Jag kommer att komma hem. Jag har lärt mig att det kan vara till stor hjälp att lyssna på andra. I framtiden kommer jag att ha ett bra jobb och bo i egen lägenhet. Jag hoppas att jag någon gång kan vara till hjälp för någon annan och att den då lyssnar på mig.

Anonym

Att vara jag!

Det var en gång en flicka som heter Mona och hon var uppväxt i en stad som heter Malmö i en gård typ som kallas Rosengård. Hon hade jättetrevligt när hon bodde där, hon trivdes hemma hos hennes föräldrar hennes mamma i alla fall.

Hon hade världens bästa pojkvän som älskade henne mer än allt annat. Dom hade jättetrevligt ihop tyckte hon. Plötsligt dyker hennes pappa upp och säger typ att hon och hennes tre yngre syskon ska resa vilket Mona inte var redo att resa nånstans plus att hon och hennes killes förhållande funkade inte så bra. Hennes pappa ville ändå att dom ska resa och lämna mamman och dom andra fyra små barnen.

Han lurade dom till ett ställe, tog dom till en öken som ligger i ett by i Somalia men de ser verkligen inte som ett by, de är rena öknen. De var som luffare bor där dom är tvungna att bo med sin farfar och farmor och dom blir tvungna att ta hand om massa olika djur, får och kor och massa annat.

Mona och hennes syskon var inte vana vid det eftersom dom var födda i Sverige och uppväxta i Rosengård. Dom vet ingenting om hur det var att leva i öken.

Deras pappa är med dom typ i någon vecka till, sen går han tillbaks till Sverige. Dom får inte ha kontakt med sin mamma och dom fick inte ringa henne eller något liknande. En dag dyker hennes farmor upp och säger hon att hon ska konstympa Mona och hennes två andra syskon. Hon tvingar dom att göra konstympling, de var faktiskt jobbigt för mig och mina syskon att gå igenom allt det... Just nu befinner jag mig på Råby

2010 19 april och om 6 månader ska jag flytta till min underbara mamma och jag hoppas det kommer att fungera :)

Mona

Musik

Sen jag var liten har jag alltid gillat musik.

Jag tror det är för att min pappa lyssnade mycket på musik.

Min pappa hade en massa gamla skivor med Bob Marley och Peter Tosh och det är Reagge musik.

När jag var liten lyssnade jag på nästan allt.

Min kusin Alexander hade hållit på med musik sen han gick i 6:an.

Han rappade. Det var så jag kom in på rapp.

När jag gick i 4-5 började jag på trummor.

Jag spelade i en orkester ett tag men jag blev äldre och tröttnade på det.

Sen när jag gick i 6an började jag umgås med några som rappade och sjöng.

Då började jag också rappa, men bara på skoj.

Musik har betytt mycket för mig. När jag sover lyssnar jag på musik.

När jag vaknar lyssnar jag på musik och även på dagarna.

Visst, alla gillar musik och så men musik är inte bara musik för mig.

Musik är allt. Man kan göra allt med musik.

Man kan få ut så mycket från sig själv som man aldrig annars får ut.

När jag säger få ut så menar jag att man kan få ut känslor och tankar.

Sommaren 2009 så köpte mamma en hemmastudio till mig.

Men jag har inte hunnit använda den än.

Men så fort jag har permis och har tid så ska jag koppla in den så jag kan komma igång.

I studion ingick ett ljudkort med ett program,

mikrofon, stativ, hörlurar och ett puffskydd.

Ett puffskydd är ett slags skydd till mikrofonen. Det gör att ljudet blir bättre och att det inte kommer spott i mikrofonen.

Mina favoritartister är: Tupac (Rapp)

Damian Marley (Reagge)

Bob Marley (Reagge)

Ken Ring (Rapp)

Musiken har betytt och betyder mycket för mig, som jag skrev innan. Jag hoppas att musiken kan bli en framtid för mig.

Mike

Fredag eftermiddag

Det var en fredag eftermiddag jag umgicks med en kompis, vi hade planerat lite saker under morgonen som vi skulle fixa, jag bodde på ett HVB hem i sala han hade inte gjort så mycket saker innan men jag hade gjort allt från inbrott till rån misshandel m.m. jag och min kompis stod ute på skolgården och rökte en holk vi var taggade till 100% vi hade planerat ett inbrott på ett visst ställe som heter ransta, vi tog bussen från sala till ransta vi letade efter det huset vi hade fått tips om till slut hittade vi huset vi gick och kollade så ingen var hemma i huset vi letade efter någon starns att kunna komma in i huset men vi hittade inget först, tillslut gick vi på baksidan av gården och kollade också då hittade vi en lucka under en matta vi kollade vad det var det var en pellets ingång där dom hällde in massor med pellets min kompis tänkte test om det gick att gå ner det var riktigt trångt, sen testade jag och jag trök mig ner och landande i en slang tunna sen var det ungefär 2meter ner till marken jag hade kommit till en källare jag letade efter en lampa och jag hittade en jag tände sen ropade jag på min kompis att allt var lugnt han kröp också ner, vi gick och letade efter värde saker, vi började med att hitta cirka 8000kr i en kassa sen vi gick runt vi hitta allt från fina klockor till dyra mobiler crossar sprit och sådant, tillslut när vi hade tagit det vi ville drog vi därifrån och firade våran lilla vinst med lite sprit och en god zutt, sen drog vi ner till en pizzeria och där ringde jag min syster martina och berättade för henne och frågade om jag fick bo hos henne och min andra syster jennifer, dom tvekade lite och sa vi ringer upp dig om en stund, dom ringde tillbaka sen och dom

sa att det var okej bara vi var försiktiga, så vi väntade på ett tåg från ransta till sala, sen när vi kom in i sala skulle vi ta tåget från sala till uppsala kl 17.00 men det var stresigt för jag var efterlyst och jag hade redan ett omhändertagande på mig så vi kollade när vi kom fram till sala efter tidigare tåg vi kom fram till sala cirka 14.50 och då såg vi att det gick ett tåg 15.00 då sprang vi till tåget och väntade det kom tillslut vi drog till uppsala och väntade på att tåget från uppsala till Gävle skulle gå, vi satt på stationen och njöt av en till holk, till slut kom tåget vi hoppade på och vi slapp betala för det var fullt på tåget tillslut kom vi fram till Gävle central station där började vi leta efter mina systrar och dom stod där och väntande på oss vi gick fram till dom och stod och pratade en stund sen bestämde vi oss för att dra därifrån vi gick först och köpte cigg och god mat, sen drog vi och väntade på bussen som skulle ta oss till andersberg där mina systrar bor, jag visade allt vi hade fixat, sen vi drog och köpte lite godis och sådant vi sat hemma hos mina systrar och hade riktigt roligt sat och chillade under kvällen, sen vi la oss och sov vi var lite nojiga jag och min kompis att polisen skulle komma och haffa oss, till slut jag somnade sen vaknade jag på natten att det lät som någon öppnade dörren jag sprang och tänkte hoppa ut för balkongen men sedan kom min syster och berättade att det var lugnt för det brukade vara alkisar som tagit fel trapuppgång då var jag lugnt och la mig och sov.

Sedan vaknade vi upp nästa morgon och tog morgon ciggen jag och min kompis gick ner till affären för att köpa frukost och så vi handlade sedan gick vi tillbaka till lägenheten, satt oss och åt frukost sedan bestämde jag och min kompis att vi skulle gitta ner till stan, så vi tog på oss kläder tog cashen och martina följde med

ner till bussen vi hoppade på bussen tänkte att allt var lugnt och så bussen kom till den tredje hållplatsen sen såg vi att bussen stannade så då började vi fundera då såg vi aina bakom os så då sa min polare nu åker vi fast och jag tänkte inte ge upp så när aina kom på bussen började jag veva mot dom, då tog dom tag i mig och slängde mig ut för bussen och grep mig, doom visiterade oss sedan sat dom oss i bilen och pratade vad dom skulle göra med oss, dom bestämde sig för att köra mig tbx till HVB hemmet och min kompis tänkte dom släppa men han följde med för han ville inte bo hos mina systrar själv, sedan kom jag tillbaka till HVB hemmet, efter den gången fortsatte jag och rymma och rymma och jag började bäckna allt från hasch till ladd, innan det återfallet hade jag varit drog fri i 6 månader och utan att göra ett enda brott, innan så hade jag torskut för grov misshandel narkotika brott 4 gånger grov olovlig körning och 3 vanliga misshandlar sen lite annat med nu är det slut på allt sådant.

Till slut så tröttnade HVB hemmet på mig och ville skicka vidare mig dom tänkte skicka mig till kalix på johanesberg med dom tog Eknäs istället som ligger i enköping, och på något sätt så har jag tänkt till på allt och har bestämt mig för att ändra mitt liv helt vad folk tycker om det men jag gör det för min familj, moa, martina, jennifer, mamma mimmi och pappa rickard och min systers lilla barn som kommer om någon ynka månad bara, man kan inte leva ett sådant liv för evigt. /

Oskar

Paniken

Paniken växer, jag vill känna frihetens luft.
Jag vet att där ute är det ganska tufft.
När jag kommer härifrån kommer jag att få
en ny chans.
Så jag måste bli sams med mitt gamla liv.
Kan inte gå i gamla fotspår måste ta nya kliv.
Kan inte hålla på med krigarliv.
Det kan bli min sista strid.
Men ännu är jag inte redo att vila i frid.
Jag vill faktiskt få en bra framtid.
Måste se till att allting funkar.
Till och med när temperamentet dunkar.
Men jag måste skaffa en strategi
och undvika den skit jag kan hamna i.
För jag vill aldrig mer till institution
och känna av detta liv i retardation.

Bumbi från K-holm

Att vara jag för en dag

Att vara jag för en dag personen kan vara arg som glad
Vaken och klar deras önskan är min lag
jag får fokusera på saker jag inte gjort förut
Jag är stark som slut possetiv men kan även gråta ut för
jag vet vad jag har gjort mina misstag har vart
mina val
dag efter dag sitter jag och skriver rad efter rad
För livet i allmänhet är inte enkelt socialt
För känslorna för folk därute är fortfarande kvar
men jag vet en sak det är att jag är jag
inget kan ta det ifrån mig det är ett omöjligt krav
men nu sitter jag här lika mycket värd
som jag alltid vart även hur mycket det än tär! på en
den jag saknar är min bästa vän
saker har hänt men lågan är fortfarande tänd
yeah, jag filosoferar jag minimerar mina drömmar
för jag är en sådan person som försöker glömma
det som jag passerat det är borta nu
vaknar itu men jag skulle göra mycket för att få
vara du !

Pontus

Som ett slag i magen

Allt började som ett slag i magen.

Jag skulle ha lyssnat på min familj och mina vänner, fan vad jag ångrar att jag inte gjorde det!

Sitter inlåst på Råby ungdomshem för tredje gången...

7 veckor om två dagar vilket betyder att jag får gå upp med personal och hämta mat och följa med ut och handla, om en vecka..

Det som är hemskast med att vara jag är att jag har svikit så många med också blivit sårad av så många andra.

Att min kusin och ex blev tillsammans och att dom ljög för mej och svek mej.

Trodde att jag kunde lita på dom men jag hade fan fel! Hade redan svårt att lita på folk och det blev ännu värre nu.

Det värsta med det hela är nog att jag och min kusin bor tillsammans här på Råby nu...

Ska snart ut till min tredje fosterfamilj, får fan hoppas att det funkar denna gången!

Jag vill att det ska funka juh =(

Har insett att det har varit tur att detta är min tredje familj och att jag får den chansen, det är inte många som får det...

Asso det enda som får min soc att sätta mej i ännu en fosterfamilj är väl att hon hoppas att jag klarar det denna gången, har ingen äcklig kille kvar, han stack.

Kanske var det det bästa men jag vill ändå ha honom, men inte mitt liv, vafan jag är ett stort jävla misstag... ”/

Jag kan inte tänka mej sitta bakom lås o bom hur länge som helst. Fattar inte hur folk klarar det helt seriöst, jag hade fan dött om jag inte hade kunnat träffa vänner och familj som jag vill.

Vissa dagar känner jag mej helt hopplös och bara vill försvinna men det kommer inte få ske. Jag ska klara detta, jag ska vara stark nog att klara mej igenom denna situation, det kommer komma ännu fler jobbiga och hemska situationer i mitt liv, om jag inte klarar denna hur ska jag då kunna klara alla andra, jag är 16 år och mitt liv har inte ens börjat, jag måste fan rycka upp mej, jag vill inte sluta som missbrukare, jag vill fan leva ett normalt tonårsliv, jag vill kunna skaffa familj och allt, jag vill gå klart skolan och komma någonstans med det och inte bara stå och stampa på samma ställe hela jävla tiden.

Mitt närmaste mål är att klara av 9:an så att jag kommer in på Lantbruksskolan i Svalöv.

Jag vill kunna kalla mej själv för bonde när jag är klar! Det är något jag vill, verkligen. Men hur ska jag klara av det om jag inte försöker.

Jag sitter inne för att jag har § 3 och § 2. Jag rymde hemifrån (flydde från mina problem) och hemmiljön var inte bra enligt soc, jag förstår inte hur man kan göra såhär mot ett barn, sätta dom på ett sånt här ställe, hur folk kan jobba med det och leva med att gå hem från jobbet och veta att det sitter en massa inlåsta barn där!

Vissa kan jag förstå att dom sitter inne men som alla som bara har rymt hemifrån eller som har provat knarka en gång, jag kan fan inte fatta det!

Sanne

I did what I had to do

Shit it feels like I'm 25 to life
All I eva did was trying to survive
Ended up doing time
Ain't nothing nice they had us blind
For the price to pay for the crime
High as kite living trife for dime
Gotta eat was the only thing n my mind
Didn't gave a fuck about wrong or wright
Another case another day every day
Same old same as yesterday
Nothing changed trying to find a way
To make it took all I could take
Now I'm a criminal is what they claim
it's me they blame in a courtroom
mad at me cuz I got game for my thing
they hate to see me shine mayn ain't that lame
in case u wanna know Mose is my name
Neva lost the faith n let these mothafucks hate
Putting in work doing non but dirt
Since birth living life of hurting
It's like I'm curst always did what I must
Can't be stopt cuz if I have to I bust
Had all ya'll mothafucks rush only in god I trust
I'll soon get back home for a while I been gone
Until then I'm alone in this zone trying to make it on
my own

MUSE

Mitt liv

Min barndom har varit väldigt svår på många olika sätt. Hade det väldigt svårt hemma med familjen och har en svårt kriminell bakgrund. Det var mycket bråk fylla slagsmål hemma. Jag begick brottsliga handlingar varje dag, t.ex. inbrott och misshandel och mycket hasslande för att få pengar till allt som behövdes.

Drogerna tog mycket av pengarna och mycket fester.

Började med kriminella handlingar vid tidig ålder.

Och det blev bara värre och värre för varje dag som gick. Det kändes som alla fick mer och mer respekt för mig ju äldre jag blev men det var bara som jag kände, i själva verket så blev dom rädda för mig för ingen visste vad jag kunde ta mig till.

Alla i min hemstad vet vem jag är, det känns inte så jättebra precis men ångrar mycket av vad jag gjort men finns det som jag inte ångrar heller. Jag bodde hemma tills det år jag fyllde 13 år. Sen dess har jag tillbringat min uppväxt på olika behandlingshem i Sverige. Nu är jag fyllda 18 år och bor på utslussningsboende, så är snart en fri man igen.

Fidde

Kom alltid ihåg mig

Sitter vid mitt fönster

Jag sitter vid mitt fönster inne på rummet och känner att tårarna rinner ner för mina kinder samtidigt som ilskan växer inom mig. Jag kan inte tänka klart utan mina tankar bara snurrar runt som en karusell. Önskar att jag kunde spola tillbaka tiden och göra den tiden bra men det går inte tyvärr.

Kunde jag så skulle jag ha min mamma kvar i livet nu, hade inte sårat människor som fanns för mig och jag hade inte tagit till flaskan eller drogerna. Jag betedde mig som ett svin men jag trodde att jag var cool då genom att springa omkring på stan med kompisar som inte var bra för mig. Jag rymde från fosterfamiljerna som jag blev rädd för när de kom för nära men de ville ju inget illa utan de tyckte om mig väldigt mycket.

Jag har haft ett rörigt liv sen jag var fyra år och jag kan ibland känna mig rädd. Jag är stolt över att jag lever idag men också kan jag känna rädsla inför framtiden som väntar på mig med skrämmande steg. Med positiva steg kämpar jag mig fram i mitt liv och jag försöker hoppa över hindren som ställer sig framför mig som tunga block. Många gånger har jag trott att man kan springa ifrån sina bekymmer men idag har jag lärt mig att man måste stanna upp och få gråta ut, skrika ur sin ilska och kunna känna smärta för springer man ifrån sitt mående så kommer det tillslut ikapp en.

Jag sitter idag på Långanässkolan och hatade detta place i början men nu vet jag att detta är bra för mig för den hjälpen jag får idag trodde jag inte fanns. Jag ska visa hur stark jag har blivit och återvända hem som en helt ny person.

Jag var så rädd för framtiden men nu kan jag se framtiden som positiv. Trodde att jag inte skulle leva ett tag men jag vet att jag ska kämpa vidare igenom allt svårt och vad det än är så ska jag leva. Man lever bara en gång och då ska man försöka ta vara på det. Jag ska försöka hjälpa andra ungdomar som har det jobbigt och jag vill skänka glädje till alla, jag vill bli en person som andra ska känna igen. Jag är liten men tuff.

E.J

Blinda ögon

En gång i tiden trodde jag att jag var modigast i hela världen. Jag gjorde all slags skit av kriminalitet, men märkte inte att jag bara förstörde mitt liv. Jag sket i skolan och älskade att bråka. Jag festade, drack, rökte men till slut så tänkte socialen att allt hade gått för långt. De låste in mig på Klockbacka ungdomshem. Jag var där en kort tid på utredning och nu har jag suttit i 1,6 år i olika ungdomshem. Jag väntar på sommaren och min frigivning. Jag ska bo på ett stödboende.

Nu ångrar jag all skit som jag gjorde. Genom att sitta i ett och ett halvt år så har jag lärt mig en läxa. Man tänkte väldigt mycket under den tiden, Jag minns förut när jag brukade festa med grabbarna. Jag trodde att vi bestämde i alla fester bara för att vi hade 40 personer bakom oss. Men när man tänker efter så var det bara fejt.

Jag kommer ihåg en dag när alla vi grabbarna var ute och festade. Vi var typ 15-16 år gamla. Vi var på 08 ungdomsfest. Där var det en kille som högg min kompis med en kniv. Min kompis ramlade i golvet. Sen så fick vi fast honom och trampade sönder hans ansikte. Killen blev blind, han kunde inte se med ögonen längre. Jag mådde så dåligt efter det. Flera av mina kompisar blev åtalade för mordförsök. Jag klarade mig undan från det. Än idag brukar jag tänka på det för jag fick ångest.

Om jag kan ge råd till någon som läser det här nu, så är det bra att plugga istället för att bråka för man ångrar sig till slut. Tänk på er familj för det påverkar de

väldigt mycket. Jag kommer ihåg Dagen då de skicka mig till mitt första ungdomshem. Det kändes för jävligt. Det är då man får flashback och tänker på allt man gjort. Och till slut:
Sköt er på avdelningen det lönar sig till slut!!!!

Tensta 163

Att vara jag

Att vara den jag är har alltid varit som att,
Gå en regnig dag i öknen
När vattnet piskar mot ens ansikte.
Att bli mobbad och hatad i skolan för att jag är
olik alla andra,
Att ständigt bli tvungen att känna blickarna från folk
som undrar,
Är jag normal?
Kanske kommer ni en dag att förstå, Hoppas jag jämt

Finns Gud ska detta ske.
Finns så mycket i mitt hjärta
Så mycket som jag skulle vilja säga och skriva,
Men jag hinner inte på dessa få rader.

Jag vill bli kär och bli älskad.
Och slippa vara själv mot världen.

Att ständigt gå i en labyrinth där folket pekar du ska
göra och vara såhär
Jag har ändrat på mitt liv,
Blått för mina blåa ögons skull,

Slippa gå och vara inne.
Nu är det dags att gå ut
Ut i världen med något ändrad tanke och en
annorlunda blick.
Dags att sväva,
Sväva mot nya mål.

Christer

Att vara jag

Att vara jag är frågan
Jag är unik på mitt sätt
Att jobba aktivt, och alltid göra mitt bästa
Det stämmer något alltid med mig
Även om det är det tråkigaste jag vet t ex volleyboll
Så deltar jag aktivt ändå
Jag skulle vilja springa och spela innebandy hela
dagarna om så att jag fick
Men att vara jag är frågan
Hej då

Viduka

Snälla, ge mig frihet

Jag vet inte riktigt vart jag ska börja.
Sitter på institution och det är kallt.
Snart är det dags att komma ut,
men inte blir det bättre till en ny familj.
Staketet det är runt mig, sitter fast i ett helvete.
Saknar mina brorsor och alla där ute.
Och ibland när jag tänker så snurrar du i mitt huvud.
Jag saknar medvind, det bara blåser mot mig.
Jag är full av ångest och den kommer inte ut.
Försöker gå vidare, men soc. bromsar mig.
Så förlåt mig, ville aldrig vara elak.
Allt jag borde göra är att hoppa över räcket.
Jag säger öppna ögonen och se att något är fel,
medan jag sliter och svär efter frihet, det vet ni.
Efter allting man ger, får jag aldrig något tillbaks.
Jag var fast i depressioner och allting var skit.
Kan någon hjälpa mig för att få mig att älska?
Så ge mig din frihet, ge mig din tid.
Jag lovar, ska försöka.
När allting blir bra så är du nummer 1!
Så soc. ni kan ge er och LVU också, för jag har valt
en annan väg.
Börja backa bakåt, men när jag kommer ut då ska
jag visa er att jag har känslor även fast de inte syns.
Ni tänker bara på er själva.
Det enda ni gör är att placera mig fram och tillbaka.
Snälla, ge mig frihet!

Axel

Sparken från friheten

Nålarna ger fula märken, linorna som fick mig att falla och få sparken.

Sparken från frihet och skratt, kommer att sitta här dag och natt. Men snart min vän, blir jag starkare så att jag orkar. Oh, Gud jag känner verkligen hur jag saknar Kalmar och mina vänner, hoppas ni hör och ser hur jag känner.

Becca

Svets

Första gången jag stötte på en svets, var på ett L.V.U. hem. Jag tyckte det var kul att se metallen smälta och hur mycket man kunde använda det till.

Jag kom till ett litet ställe som kallades ” Mekan ”.Det var en liten verkstad med olika maskiner som svarv, fräs och borrh osv.

-Tjena! Jag heter Clas och det här är Göran. Kom in här.

Det var två gubbar runt 50 år. Clas var typ 180 lång, kort klippt och hade ölmage. Han såg lite ut som en bonde. Göran var längre, bredare han hade skägg och mustasch. Han såg ut som viking smed som man brukar se i filmer. Dom pekade på kontoret som var på den vänstra sidan av verkstan. Det var ett litet kontor med två datorer, bord längst väggen och fyra rutor så att man kunde se vad som hände på verkstan. Vi satte oss på varsin stol och dom satt framför mig.

-Ja, har du gjort nåt sånt innan? Sa Clas.

-Nej aldrig.

-Ok. Du kan börja att göra en introduktionsbit. Här är den.

Han visade en liten metall bit med skruvar och hål. Jag var lite skeptisk till det och tänkte att varför ska jag göra en sån skrotbit, men sa inget.

-I den här biten ingår många moment med olika maskiner. Du kommer att få mycket hjälp och är det något du undrar så är det bara fråga mig eller Göran. -Jag kan visa runt dig på verkstan lite, sa Göran.

Jag gick efter honom och lyssnade på när han berättade om olika maskiner. Jag nickade men fattade typ hälften av vad han sa.

-Kom, jag ska visa dig metall rummet.

Vi gick in i en förråd och han tände lampan. Det var mycket kallare än i verkstan.

-Här har vi plåt i olika tjocklek, rör och stavar.

-Ska du börja göra din bit?

-Ja ok.

-Då börjar du att kapa två plåtar i 6mm tjocklek. En 100x40 och 100x20 mm. Förstår du?

-Ja, kan jag få nåt att mäta med och var ska jag såga dom?

-Här, ta mitt skjutmått så länge tills du får ditt. Du ska såga i den.

Han pekade på en grön maskin. Den såg kraftfull ut och hade ett runt sågblad nästan lika stor som en LP skiva.

-Du måste såga på ettans växel, annars kan bladet paja. Och tryck inte för mycket. Ehh, Jag kan visa dig istället. Göran satte på strömbrytaren som satt vid sidan av sågen, spände fast plåten och började såga. Det lät ganska mycket och bladet snurrade mycket segare än vad jag trodde.

-Ey, måste bitarna ha exakt mått?

-Japp, men såga några mm för mycket så att du kan fräsa bort resten.

” Va fan är fräsa för nåt då ” tänkte jag. ”Det låter svårt, men löser sig säkert” Jag spände fast järnbiten och startade sågen. Hela maskinen skakade och det kändes som att bladet skulle gå sönder när som helst.

Mekan verkade vara ett bra ställe. Vi kunde gå ut och röka när vi ville och dom hade inte så mycket koll på oss. På avdelningen så fort två stycken gick in i korridoren, gick personalen efter. Det fanns ett litet data rum med två datorer och en svartvit skrivare. Datarummet var bredvid fikarummet men hade fönster

till kontoret, så om någon var i kontoret kunde dom se vad man gjorde på datorn. Ganska smart men går att fiffla med. Dom första maskiner jag kom i kontakt med var såg, svarv, borrh och svets. Jag visste ingenting om maskinerna innan och var lite nervös i början.

Det intrycket jag fick av Clas var att han är den maskintypen som kunde mycket om svarv och fräs. Det var lite jobbigt när han började tjata om massa olika hastigheter på maskiner och ritningskurser. När han skulle borra ett hål i någon bit, istället för att borra med en vanlig borrhmaskin, borrade han i fräsen och om någon av grabbarna behövde hjälp med att få två stål bitar att passa ihop eller nånting sånt, sa Clas på en bondesvenska som lät roligt: Du, gå och svarva en bussning.

Det är ju bra att han är noga men när det gäller ett vanlig hål där måttet inte är så viktigt känns det onödigt att borra i en stor fräs med massa jobbiga knappar och spakar. När han misslyckades med något, oftast så gjorde han om grejen från början. Göran däremot, han var mer smedtypen och när han misslyckades så rättade han till grejerna med en fet hammare. Göran var mycket intresserad av medeltiden och gjorde massa gammaldags grejer. När han berättade om medeltiden var det kul och jag brukar skratta för mig själv om mina första intryck att han såg ut som en viking.

På verkstan var det oftast så att om man ville ha hjälp med smed- och svetsargrejer gick man till Göran och när man vill ha hjälp med svåra ritningar och fräsgrejer så gick man till Clas. Annars var dom softa snubbar som man kunde skämta med utan att det blev problem, inte som viss personal på avdelningen.

Vi kunde vara högst fem stycken om dagen och det

var olika grabbar från andra avdelningar. Jag tänkte att först ska jag sköta mig och skapa förtroende från lärarna och göra så att dom snackar bra om mig på sina möten med andra personal. Under tiden kan jag lära känna grabbar, se om det är bra folk, såna jag kan lita på och göra bussness med. Det verkade som att dom alla var schyssta och sånt men bara en eller två som var bra. Men man kan aldrig vara säker!

Oj då, det var en stor gosse! Det måste vara den där ryssen dom snackade om på mötet. Undra varför han är här? Det är inte den första ryssen i alla fall. Den som var här innan var mycket mindre. Han verkar som om han har någonting bakom pannbenet. Vi får se vad han klarar att göra.

- Clas! Kom hit. Ska han börja göra intro biten?

Vi får prata med honom först. Se vad han är för typ.

Jag har hört att han bråkade mycket på förra stället.

Ahh, vi tar det som det kommer han ser ut att vara

lugn nu i alla fall. Det kommer säkert att gå bra.

Men det blev inte riktigt så...

Nikolaj

Ta nya tag

I morgon sätter jag mitt sista streck.
Det är dags att åka hem.
Nu ska jag slippa detta ungdomshem.
Alla problem är nu borta.
Börja om från början och bara softa.
Det är inte ofta, men nu har jag fått chansen att
finna balansen.
Hitta rätt för jag måste bli hel, så slipper det bli fel.
När jag kommer hem så ska jag ta att lugnt.
Lyssna och inte störa, det får inte bli tungt.
Ute om kvällarna och hänga med polarna.
Det finns inget coolare.
Allt har varit fel, men det är dags att ta ett nytt tag.
Titta framåt och vänta på en ny dag.
Det är jag som drabbas om det går snett.
Det är inte jag som vill ha ett hundbett.
Jag ska lyssna och inte missköta mig.
Jag ska inte göra lilla minsta felgrej.
Det är inte värt att riskera att låsas in.
Det är fortfarande min frihet som räknas.
Så det gäller att hantera allting rätt.
På samma sätt som det var innan allt blev hett.

Mohamad

Tiden den går

Tiden den går, men nu har jag vant mig.
Behöver inte säga ja när någon säger nej.
Jag gör exakt likadant som alla andra gör.
Utan att egentligen veta varför.
Var är min egen vilja, finns den kvar?
Kan någon på denna fråga ge mig ett svar?
Jag är bara en pojke som vill vara fri.
Komma ur den skit som jag satt mig i.

Junior från Kristianstad

Tiden tickar

Tiden tickar, tiden går
När? Låker mina sår
Av min soc. jag svaret får
Din placering den består
Jag vill lämna denna bur
Jag vill veta när och hur
Annars kommer jag bli sur
Riva denna höga mur

Ge mig kraften, ge mig liv
Ge mig styrkan, släpp mig fri
Jag vill slippa denna strid
Jag vill ha en ny framtid
Lyssna när jag skriker ut
Jag vill att det här tar slut
Fattar ni det vill jag ju
Ge mig chansen redan nu

Damon

Upp och hoppa

Upp och hoppa! Det är det första jag hör.
Det är så jävla jobbigt så att jag nästan dör.
Vill bara ligga kvar, för känner mig så jävla mör.
Jag vill dra täcket över huvudet så att ingen stör.
Har sådan ångest, men ska försöka ta sats.
Så att jag kan vakna upp på en annan plats.
Där jag har kärlek och känner mig trygg.
Där jag orkar ta mig upp från mitt läge på rygg.

Dick

Varje gång jag vaknar

Varje gång jag vaknar så kollar jag tillbaka
Det känns som det är någonting som saknas
Jag vet inte vad jag vill, älskar min familj

Hjärtat börjar slå men måste fortsätta gå

Jag känner mig helt ensam, sitter på LVU
Inne på rummet känner jag mig helt slut
Jag vet inte vad jag ska ta mig till
Vi smugglar in en massa grejer för att inte
känna sig still
Och borta från vägen, kollar tillbaka till spåren
Det är det enda som jag kommer ihåg len
Fuck soc. dom vet ingenting om våra liv
Dom bestämmer massa skit utan att veta vad vi vill
Vi är ju bara gatubarnen som ska hålla tyst
För att soc. bara sätter ett litet kryss i våra hjärtan

Varje gång jag vaknar så kollar jag tillbaka...

Kollar tillbaka till familjen, vet inte hur vi bara skildes
Mamma och pappa är skilda, vet inte hur vi ska bilda
Den gamla tiden, den är ju bara given
Och tagen bort från mig
Hur ska jag då bära den till dig och i våra hjärtan
Kommer tillbaka den smärtan
Jag vet att du ler, så jag ser till att du ber
Det är aldrig för sent att kolla tillbaka till den del
Som jag vet att är hel, som om jag har fel
Och nu känns det knasigt
Det är bara gud som har rätt facit

Varje gång jag vaknar så kollar jag tillbaka...

Fidde

Att vara jag

Vers 1

Att vara jag. Det är inte lätt men inte svårt. Jag hatar mig själv för den jag är. Svikit min familj, svikit mina vänner. Men jag brydde mig inte om att dom blev sårade. Drogerna tog övertaget. Fett svårt att sluta. Men jag måste försöka komma upp på rätt väg igen. Självmordstankar och sådant skit pallar jag inte med. Men jag har det ändå. Jag vill ha hjälp nu. Vill kunna vara mig själv och ingen annan.

Refräng

Att vara jag är inte kul. I alla fall inte som det är nu. Men jag kämpar för att kunna överleva mitt LVU. Att vara inlåst är inte det bästa. Men just nu kanske det är det bästa för mig.

Vers 2

Det kommer att bli bättre, säger allihopa. Men fan heller jag får inte den hjälp jag behöver. Ringer min mamma och pappa varje dag. Vill att dom ska veta att jag finns här för dom på riktigt nu. Vill att ni ska veta att jag älskar er av hela mitt hjärta. Jag hatar mitt liv just nu. Jag vågar inte berätta för min mamma hur dåligt jag mår. Men nu mamma så får du veta att jag känner så här.

Refräng

Att vara jag är inte kul. I alla fall inte som det är nu. Men jag kämpar för att kunna överleva mitt LVU. Att vara inlåst är inte det bästa. Men just nu kanske det är det bästa för mig.

Jessica

Vem är jag?

Det är en stor gåta.
Och den får mig ibland att gråta
Ibland tar jag hjälp av andra
för att lätta på trycket
det händer att det går upp och ner
Men innerst inne vet jag att
Jag är Jag

/ Linnea D

Att vara jag

Att vara jag, känns inte så bra,
Jag funderar och skriver varje dag,
Försöker att prata, men får inte fram ett ord,
Varför föddes jag på denna jord,
Att vara jag är att vara annorlunda, skriker
Efter hjälp men ingen hör mina rop.
Jag gråter och öppnar ögonen efter en liten tröst,
Men inget finns där, jag tänker
Att de kommer sluta såhär.
Mitt i min ensamhet kom en vän, hon tog min hand
Och gav mig hjälp, visade mig den bättre vägen
Och hjälpen blev bra, henne fröken Mia vill jag tacka
för att jag lever idag,
Jag öppnar mina ögon och står vid en strand,
överlycklig
Att hjälpen vann.
Nu är allt som det ska vara, allt är okej,
Tack för hjälpen som ni många mig skänkt.
Ni finns i mitt hjärta, ni finns i min själ, tack för att ni
alltid funnits där.

Veronica

Iskalla känslor

Känslan är tung och kraftig.
Hjärtat bankar hårt och tungt.
Tiden står stilla och allt svartnar.
Det är tufft och svårt att vara som jag.
Iskalla känslor och beslutsångest.
Vad ska jag ta mig till?
Jag är fast och verkar inte kunna gå vidare!
Negativa tankar och svåra beslut,
det är vad jag får stå ut med.
Det lilla blundet jag får på nätterna
är ibland det bästa jag vet, och ibland
det värsta som finns.
Jag står inte ut mer, jag vill bort.
Jag vill bli lycklig och leva fri!
Tro inte på mitt leende, för det ljuger.
Ilska är det som det finns mest av i min själ.
Önskar någon för en dag kunde vara jag.
Tror aldrig att någon skulle klara av det.
Bara ni visste hur det är att vara JAG!

Zhala

En vissen blomma

En vissen blomma sitter på sitt rum
Vet inte vart han är och sitter helt stum
Han kan inte beskriva känslorna som kommer
Smärta, sorg, depression, ångest
De flyger förbi i en väldig fart
Detta e sanningen kan han få den tillbaks?

If I could sleep at night it would not be a problem
But when my life is upside down and I don't know
where I am
I cant't sleep because I'm in a deep hole of anxiety
My life has turned against me and I don't know
how to tackle it.
I've lost my family because of my mistakes in life
But now I'm looking forward and just hope
That I can be a better man when the sun rise tomorrow

Broder_B

Waiting

I've been waiting every second of my life
every hour of days
every hour of nights.
waiting for the moment to come
the day I'm holding your hand
only then I'll be free

Now I'm waiting for you to come
waiting all the days for you
waiting all the nights
hold me tight
we aint here to fight

Niklas

När drogen blev min bästa vän

Ligger vaken på nätterna och huvudet dunkar mycket, tänker på familjen min bror och min syster. Branschen är liten men stor inombords, de galler att stå upp alltid, alltid för sin bror, ångrar allt som hänt kan du fatta hur det känns gick från hem till hem - de var då fan inget skämt. Säger allt som hänt ångrar allt som vänt kan du fatta hur det känns, ångesten är hemsk - gjort många brott men de e glömt inom kort, sitter nu på hem och tänker vad som hänt - när jag gått ner i depression många gånger, jag pallar inte då, Näh, jag pallar inte orden, jorden går runt men huvet det står still, drogerna tar över och priset blir en kris, ja priset blir en kris, ja priset blir en kris.

Refräng

Drogen blev min bästa vän då allting blåser kallt o jag andas o jag andas men jag känner inte - inte min puls - drogen blev min bästa vän då allting blåser kallt o jag andas o jag andas men jag känner inte - inte min puls

Vers 2

Med min ryggsäck på ryggen åkte jag omkring, visste inte vart jag skulle, visste ingenting, kände sakta hur kylan tog över - SMS:a o jag ringde mina bröder, köpte mig ett hegge och börjar åka runt - knöt upp kontakten och fixar mig ett rum, tack för er som finns vid sida, men drogen tog över mig till andra sidan, o allt kändes tungt de va det inte så lugnt, fick hugg efter hugg vem litar man på nu, de va inte lätt men jag försökte göra rätt - hade grabbar bakom galler och grabbar som va ute, men så säg mig - vem litar man på nu, vem litar

man på nu - ja vem litar man på nu - säg mig vem litar
man på nu, vem litar du på nu ja vem litar du på nu.

Refräng

Drogen blev min bästa vän då allting blåser kallt o jag
andas o jag andas men jag känner inte - inte min puls
- drogen blev min bästa vän då allting blåser kallt o jag
andas o jag andas men ja känner inte - inte min puls

//Point

Pontus

Who I am, and how I feel about my life

Life - Now it's too late, too late to live. Only heaven loves you now.

Dreams - Hold you're head up high and this pain will die.

Future - No ones gonna love you when you're old, that's what they told.

Love - That makes me crazy, it's killing me.

Sorrow - We live in sorrow, let's die tomorrow.

Drugs - I'm proud to be a stoner, for the rest of my days.

Death - Don't fear the reaper.

Suicide - Suicide is painless

Rosanna

Jag har missat ett år av mitt liv

Kära staden Arvika i vackra Värmland, där kommer jag ifrån. 8:de januari 2009 rymde jag hemifrån för första gången, blev hittad dagen efter. Under natten hade jag blivit våldtagen . Jag fortsatte att rymma ett par gånger till, sedan hamnade jag på låst. Efter två veckor blev jag utskriven därifrån och då skrev jag på ett papper om att jag inte skulle rymma igen (men om jag rymde skulle jag bli inlåst igen).

När jag flyttade hem så blev jag sexuellt trakasserad på skolan, för våldtäkten som skett i januari. En 33-årig kille tog kontakt med mig, han våldtog, slog och hotade mig. Detta började han göra dagligen mot mig. Jag skolkade från skolan för att bli våldtagen av honom (han hotade mig med att om jag inte kom så skulle han döda mig). 14:e maj tog han med mig hem till sig och höll mig fast där i 2 dygn, sen klarade jag att fly därifrån.

När jag blev hittad av polisen så fick jag LVU och blev inlåst med en gång, då socialen trodde att jag hade rymt hemifrån. Av alla ställen så hamnade jag på Brättegården. Usch va förbannad jag blev. Efter 5 månader gjorde jag min första permission! Jag blev hysterisk över att jag satt inlåst för något jag inte gjort, så jag började höra av mig via brev till Fredrik Reinfeldt och Göran Hägglund.

Det tog lite tid att få svar, men när jag väl fick det så blev jag lite besviken över att de inte kunde göra något. Förra veckan, mars 2010, ringde min soc och frågade mig om när jag ville flytta. Han sa att vi skulle sätta upp ett datum på min behandlingskonferens nästa vecka,

när jag får flytta hem! Men det här som han gjort mot mig, att låsa in mig för det här, det är oförlåtligt. När detta började var jag 15 år, i år är jag 17 år, jag har missat ett år av mitt liv...

Slarva

Rosor

Mitt ansikte börjar alltmer
likna en mask
formad av mördarhänder
som om att någon
har försökt att
dölja det jag en gång var.
Jag kommer inte att hålla om dig
för det svåraste med
att vara instängd här
är att jag lämnar dig.
Och ångesten
kommer krypande och
viskar i mitt öra att
du är allt jag har kvar.
Så jag spricker
långsamt
och skriker ljudlöst
stanna hos mig.

Jag försöker injicera
rosor i min ryggrad
för att det ska kännas
i min ångest
och i smärtan
och under min hud.
Vi är framtiden
men framtiden verkar dyster
och jag är inte intresserad
utav annat än att vara
ointresserad.
Och jag hör inte några ljud.

Jag försöker injicera
rosor i min ryggrad.

Mellan blodiga taggkvistar
försöker jag komma fram
och taggarna borrar sig
in i mig och infekterar
som en meningslös
kärlekssång.

Jag vill att du kommer
hit nu genast
bara så jag slipper
att tappa mig själv igen.
Kom och rädda mig
ännu en gång.
Snälla, kom nu genast
för den här rädslan existerar
bara i nuet,
det finns inget sätt att rädda
mig sen.

Dessa vampyrer är
förklädda till ledare
och livnär sig på de svaga.
Och jag försöker injicera
rosor i min ryggrad
så att jag för en gångs
skull ska blomma
och bli ren.

Men ett hjärta som
har gått i miljontals
bitar går inte att laga.
Jag är inte gjord av sten.

Jag känner mig
längre ifrån dig
än någonsin.
Och det finns ingen
som gör det man ska.
Jag dansar med döden
och dricker vin.
Vad ska man göra;
här på jorden leker
vi människa.

Rosor växer aldrig
bland kanyler och
blodiga kvistar.
Jag kommer aldrig
lyckas injicera
rosor i min ryggrad.
Det finns inte några
rosor i kanyler och
grenar som rispar.
Och jag vet bara
att jag inte bryr mig
om att bry mig om
annat än att vara
ointresserad.

(Jag vet att om jag hade
orkat bry mig så hade jag
ändå inte haft orken att ta
mig dit jag skulle.)

Agnes

Att vara jag

Att vara jag är inte alltid lätt,
Vad jag en gör blir det aldrig rätt.
Jag har svikit många och sårat dom flesta,
Jag vet att det var fel och ni bara ville mitt bästa.
Till mamma jag gjorde besviken,
När jag vart inlåst kände jag paniken,
Jag ville bara bort bara försvinna,
Jag har svårt att andas och jag ser bara dimma.
Ångesten växer och jag mår inte bra,
Jag vill bara bort och inte stanna kvar.
Till vännerna som alltid finns,
Våra speciella stunder jag alltid minns.
Till min bror som jag tog förgivet,
Jag älskar dig mer en livet.

Le för idag be för imorgon.

Så glöm dina bekymmer imorgon kommer nya.

Madde

Elina jag älskar dig

Jag älskar dig mitt lilla barn

Den dagen du föddes kommer jag ihåg jag pussade dig
på pannan och jag kommer alltid älska dig
Dina vackra ögon har du ärvt av din pappa.
Du är det vackraste som finns på denna jord
Du är så vacker o underbar
Ditt vackra ansikte ser ut som en levande docka
Du är så söt och fin
Gud välsignade dig
Jag är så stolt över dig jag älska dig so himla mycket .
Utan dig vill jag inte finnas mer vill inte leva utan dig.
Du gör så att jag kämpar du gör mig stark o glad .
Vad som än händer kommer jag dig älska
Jag kommer alltid ställa upp för dig tills den dagen gud
tar min själ
Dig har jag älskat
Dig älskar jag
Dig kommer jag alltid älska
Jag är stolt över att få vara din mamma
Jag är glad att just du är min Elina
Elina min underbara älskade dotter vad e ett liv utan
dig
Jag älskar dig så länge jag lever kommer aldrig släppa
taget om dig

Din mamma Elmaze

Från botten till toppen

Jag växte upp i våld och bråk,
Ja det mesta var bara tråk,
Började med allt skit som ung,
Min vardag var riktigt tung,
Socialen satte mej på ett behandlingshem,
Där gick det åt helvete sen,
Sen satte dom mej på en p12a,
Jag önskar jag kunde trolla,
Men i deras ögon är jag bara en jävla fjolla,
Ett tag där tyckte jag själv att jag var en nolla,
Men för varje dag som gick,
Så gjorde jag mina egna trick,
Kämpade med tårar som rann,
Märkte hur denna tid försvann,
Nu ska jag ut i min frihet,
Då kommer jag sköta mej bara så att ni vet,
Aldrig kommer jag att någonsin sätta min fot här,
Jag lovar och svär,
Kommer aldrig mer vilja sitta på låst,
Det var som en hemsk blåst,
Nu väntar min frihet,
Och där ska jag leva i en evighet!

// *Nettan*

Att vara jag

Att vara jag innebär att vakna och jaga pengar varje dag.

Att vara jag är också att umgås med folk man inte litar på.

Att vara jag är att ordna en fix och kunna slappna av.

Att vara jag är egentligen att vara någon helt annan.

Att vara jag är att förstöra mig själv.

Att vara jag är att vara dömd som knarkare.

Att vara jag är ett ständigt jagande på något jag aldrig hittar.

Jag är levande död.

Linda

Att vara jag

Att vara jag är som ett fullt flygplan som störtar.

Lika många som dör på planet, lika mycket dör inom mig varje dag.

Jag har inte mycket ork kvar, jag orkar inte med någon längre – inte ens mig själv.

Man bara står där vid sidan och ser hur livet glider förbi.

Man försöker hela tiden hålla huvudet högt för att inte falla ner.

Men vart går gränsen, hur mycket mer ska man orka?

Hur mycket mer skit ska man behöva ta?

Att vara jag är som en enda stor kamp, man måste hela tiden kämpa för att kämpa.

Nathalie

Våga vara dig själv!

I de flesta skolor finns det alltid två gängkategorier, det coola gänget och det töntiga gänget. Dem "coola" hänger alltid med dem "coola" och dem "töntiga" med de "töntiga". Jag var med i det "coola gänget" och skulle man vara med var man tvungen att följa en viss oskriven regel som gällde för alla, att helt enkelt följa mängden. En del av mig tyckte att det var patetiskt att ha någon eller några som ibland säger åt en hur man ska se ut eller bete sig. Men vi tonåringar låter oss oftast påverkas av vad kompisar tycker och tänker. Och visst kan det vara bra att få goda råd ibland, men inte att låta andra fatta dina beslut.

Om man är med i ett gäng så ska man vara tuff, självsäker och modig. Det var ju inte så att vi var kriminella eller något, men att vandalisera skolan var något vi gjorde dagligen. Jag sågs som en utav gängledarna, och fick ofta ta konsekvenserna för andras handlingar. Det slutade med att skolan helt enkelt inte ville eller kunde ha kvar mig.

Och då kom jag till en punkt då jag förstod att allt som jag hade gjort hade jag oftast inte velat göra, det kändes inte som att jag hade kunnat vara mig själv i vissa situationer. Man vill liksom ju inte ha töntstämpeln bara för att man inte vågar göra en massa dumheter. Men efter en tid då jag hade mognat och var mer förståndig ställde jag mig själv en viktig fråga, en fråga som alla någon gång i livet nog måste ställa sig själva - "ska man verkligen följa mängden bara för att det är enklast?"

Svaret kom jag på ganska snabbt att jag hellre är hatad

för den jag är än att vara älskad för den jag låtsas att vara! Ingen ska få tala om för mig eller dig vad som är fult eller fint, gott eller äckligt dåligt eller bra! Du ska själv känna efter vad du tycker, och vad andra tycker ska inte spela någon roll.

Om du vill ha på dig något som andra tycker är fult, så visst låt dem tycka det! Det är ju du som ska ha på dig det och inte dem. Alla är vi olika och har inte alls samma åsikter eller smak, och det finns egentligen ingen i hela världen som kan säga vad som är fint/fult coolt eller töntigt! Utan det får du avgöra åt dig själv. Efter att jag hade blivit kickad från min förra skola var jag ju tvungen att börja i en ny skola. Den här skolan var konstig och lugn tyckte jag, "elever som lyssnar på lärare?!" tänkte jag. Och som faktiskt kom till skolan för att plugga och inte bara leka bort tiden. Jag kände mig verkligen inte hemma i min klass dem var värsta töntarna i mina ögon.

Men sen efter ett litet tag då jag hade lärt känna dem förstod jag att dem är inget annat än sig själva, och det är så dem trivs med sig själva och så dem vill ha det. Sen vad andra tyckte spelade absolut ingen roll. Jag som verkligen inte var en plugghäst i min förra skola, blev inspirerad av mina nya klasskamrater som lärde mig att skolan kunde vara rolig och lärorik. Och idag kan jag ju säga att dem är de coolaste människor jag har känt! Varför? Jo för att dem vågar stå för sin åsikt och gör saker och ting som känns rätt för dem, och låter sig inte påverkas av andras dumma åsikter. Så är det inte konstigt att vi människor kategoriserar andra utan att ens känna dem?

Hoayda

Mina vänner

Ni som är mina vänner, jag vill att ni ska vara med mig nu och fram tills jag dör.

Hoppas att vi kommer att hålla ihop länge, även när jag kommer ut från detta stället.

Jag vill att ni ska vara med mig till livets slut, det hoppas jag för jag har saknat er så mycket.

Det finns inget i mitt liv som har betytt så mycket som mina vänner de är en del av min familj och jag hoppas att det alltid kommer att vara så.

Ni har ställt upp för mig när jag har haft det svårt och jag har ställt upp för er när ni har haft det svårt.

Och så har det alltid funkade och det har gått bra under den tid som varit, jag hoppas att det kommer att fortsätta så länge till.

Ni är allt som jag vill ha vid min sida och jag hoppas att ni alltid kommer att stå där.

Fan vad jag saknar er, hoppas att ni saknar mig också.

Jag vill bara att allting ska bli som vanligt igen.

Det finns inget bättre än att ha sina vänner nära sig.

Hoppas att jag finns kvar i era minnen ni som fortfarande bryr er om mig.

För alla finns kvar i mitt hjärta och jag bryr mig om er det hoppas jag att ni förstår.

Det kommer inte att finnas fler som jag och jag kommer inte att kunna hitta några som er igen.

Ingen kan känna mig som ni har gjort.

Det fanns en tjej som jag varit vän med i sju år och hon väljer en kille före vänskap.

Det är inte något jag skulle göra för en tjej.

Jag har hellre kvar mina vänner än att ta tjejen, för mig känns det jävligt fel.

För man har ju känt sina vänner längre än den tjejen
man är tillsammans med.

Jag älskar mina vänner mer än jag älskar den man är
tillsammans med.

Hoppas att det kommer att bli bra mellan oss när vi
träffas, FAN vad jag saknar er

Kille 18

Att vara jag

Jag spelar fotboll i Husqvarnas fotbollsförening i Jönköping. "Att vara jag" är att bli fotbollsspelare och att spela i Manchester United. När jag spelar i manchester så vill jag vara målvakt men jag kan också tänka mig att vara anfallare. Jag har alltid hejat på Manchester, ända sen jag var 5 år. Men när jag var 15 år blev min dröm sann. På måndagsträningen sa vår tränare att det skulle komma en talangscout som skulle säga vilken spelare i laget som skulle få spela i Manchester United. Vår träning började klockan 17:00 och scouten kom 18:00. En halvtimme innan vår träning slutade.

När scouten kom så var alla spända på vem som skulle bli ett fotbollsproffs. Scouten snackade med vår tränare och klockan var 18:25 när scouten snackade med oss på engelska och sa att jag skulle följa med honom till England och Manchester och utvecklas. Jag började gråta för att jag blev så glad, men när han frågade om jag ville tacka ja till erbjudandet sa jag kanske att jag skulle tacka ja till erbjudandet men när jag tänkte i mitt huvud så ville jag verkligen tacka men innan jag skulle tacka ja till erbjudandet så frågade jag hur mycket pengar han erbjöd så sa han 100 000 kronor jag tyckte det lät för mycket men jag tackade ja ändå. Scouten sa att vi skulle åka och hälsa på laget så att jag skulle få se hur det såg ut.

Vi åkte 15:15 från flygplatsen Landvetter i Göteborg. Vi var framme i Manchester 40 min senare. När vi stega av flygplanet så skulle vi åka taxi till OLD TRAFFORD som är Manchesters hemma arena. Det var jättestort. Manchesters fotbollslag hade fotbollsträning den

dagen jag skulle komma. Det var jättecoolt att se dom träna. Jag såg alla spelarna. Jag såg Wien Ronney, Dimitra Berbatov och alla dom andra spelarna. Det här var den bästa dagen i mitt liv. Den kommer vara en dag som jag kommer och minnas för evigt.

Jag hoppas verkligen att den här dagen blir sann.

12 december 2008

Drogerna tar över,
det är drogerna som talar,
drogerna som styr hela mig.
Jag vill inte men jag måste för jag orkar inte vara sjuk,
vill bli frisk igen. NU. Bara må bra igen,
känna ångesten försvinna när jag tar första blosset.
Inget kan övervinna den känslan.
Jag ser döden rakt i ögonen och känner den totala
motsatsen till deppig helt enkelt.

16 februari 2010

Från och med nu ska jag göra allt jag kan för att
fortsätta vara drogfri, jag vill aldrig mer vakna och
känna abstinensen av drogerna. Och jag vill absolut
inte umgås med en massa idioter, jag orkar inte mer.
Jag tycker om att knarka, jag älskar känslan av att vara
ordentligt påverkad, det är den skönaste som finns,
total lycka och himmelrike.
Men jag orkar inte med all skit som det för med sig,
klarar inte av konsekvenserna längre.

Tjej, 17 år MALMÖ!

Att vara jag, Piotr

Jag känner mig besegrad.

Jag känner mig som # 2.

Varför tog jag LSD från

första början om jag

hade allt jag kunde få.

Jag hade omsorg och tak över huvudet.

Varför gick det så snett.

Jag bor på en anstalt

där utredningen är i

första hand.

Jag har gjort en del misstag.

Jag hoppas att jag får

en andra chans.

Piotr

Att vara jag

Jag vaknar av att min ringklocka piper, öppnar mina ögon och tittar ut genom fönstret det är soligt och varmt. Sträcker fram min hand och öppnar fönstret. Klockan är nu kvart i åtta. – Shit! Klär på mig mina kläder och springer till skolan men när jag är halvägs så börjar det göra ont i magen så jag vänder mig om och går hem igen.

Slut!

Emanuel

